

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS

6.000 exemplars

II època núm. 36

Gener-febrer de 2008

► **Berga**

**Crònica d'una tardor
llibertària. /pàg 8**

► **Manresa**

**Condemnats dos mossos
per lesions i injúries a un
menor. /pàg 7**

► **Arreu**

**Venezuela: Ni chavistes ni
opositors! /pàg 19**

**Brasil: Syngenta assassina
/pàg 18**

HUMOR /pàg 22

dossier **central**
**ESPORT I
ANARQUISME**

► **Comencem l'any a Berga amb una nova
okupació. El passat diumenge 30 de desem-
bre al matí va ser okupada una casa al
número 8 del carrer Torre de les Hores de
Berga. Aquesta acció ha permès a diverses
berguedanes dues coses: denunciar l'espec-
ulació i tenir vivenda. /pàg 3-5**

Al 90.6 de la FM: Ràdio Korneta!

► **Ràdio Korneta és un projecte de l'Associació Cultural per l'Autogestió de la
Informació a l'Alt Llobregat Ara mateix la ràdio pot escoltar-se al 90.6 de la FM
de Berga cap avall, fins als límits de la comarca aproximadament. /pàg 6**

Els runams de sal de Sallent: l'esperpent continua /pàg 16-17

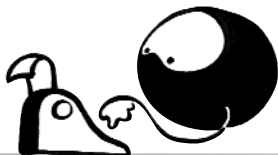
Les administracions estan a punt de tirar endavant l'ampliació de la muntanya de sal sense demanar cap compromís medioambiental clar a l'empresa. El més penós és veure com des del Comitè d'Empresa d'Iberpotach es defensen els interessos de l'empresa i no els dels treballadors en tant que treballadors (cobrar sous íntegres si s'ha d'aturar l'explotació temporalment) ni com habitants d'aquestes terres (exigint responsabilitats ambientals a empresa i administracions).

Futur incert pels cursos d'energia renovable de l'escola agrària de Manresa /pàg 9

Fa més de 20 anys que es fan cursos d'energies renovables a l'Escola Agrària de Manresa. El nombre d'alumnes ha anat creixen molt, curs rere curs. En un curs poden passar fins a mil alumnes. Les instal·lacions a dia d'avui es pot dir que són idònies i el centre ha esdevingut pioner en aquesta matèria. Tanmateix, el passat 8 de gener el Departament d'Agricultura i Pesca, que finança aquests cursos, va informar que no se'n podia fer càrrec per una tallada pressupostària. Els docents van decidir començar el curs, exposant-se a no cobrar. Finalment el Departament ha finançat els cursos però ha advertit que no se'n pot seguir fent càrrec de cara al futur, ja que les energies renovables han deixat de ser un objectiu per a ells.

Editorial

El part d'aquest número 36 del pèsol negre que tens a les mans ha estat més llarg del que solia ser normal. Us demanem disculpes a totes per no haver acomplert amb el nostre compromís de sortir cada dos mesos. D'una banda és culpa de la polimilitància de les pesoletes que fem aquesta revista i que clar la nostra vida com la teva és de vegades complicada. Sigui com sigui, volem aprofitar tot plegat per dir una cosa evident i és que les coses importants solen ser evidents: el pèsol negre no es fa sol i costa molts esforços econòmics i sobretot humans tirar-lo endavant i que tu ara el puguis llegir. Pensar-lo, redactar-lo, maquetar-lo, distribuir-lo, pagar-lo... En definitiva que quedes convidada a participar al pèsol, o a fer una altra publicació o qualsevol altra cosa, ja que per lluitar contra les injustícies d'aquest món hi ha mil coses a fer i les coses NO ES FAN SOLES. Si bé és cert que totes portem un món nou als cors, cal que aquest món nàixi i creixi i tot plegat es feina, molta feina que per agradable i justa que sigui de vegades es fa feixuga.

Dit això, per excusar-nos i fer-vos reaccionar -o almenys intentar-ho- volem saludar el naixement de la que considerem la nostra germana: Ràdio Korneta. Una ràdio lliure i per tant autònoma i autogestionada que emet des de Berga actualment al 90.6 de la FM. Ànims a totes les companyes que estan en aquest projecte i llarga vida a Ràdio Korneta.

Encara a Berga hem de felicitar també a les nous okupes. A Berga també hi ha okupes sí senyora. No podien ser menys que a Manresa i com que a Manresa no paren de voltar pel món, a Berga han aprofitat per intentar passar-los al davant. Al segon intent sembla que aquestes okupes ja tenen una vivenda. Es tracta de la primera casa okupada de Berga que es reivindica com a tal per -a més de fer de vivenda- fer una crítica particular a l'especulació i més global al sistema econòmic i polític actual.

Al dossier podreu fer un tast esportiu i anàrquic i en aquest número tornem a apostar pel còmic i l'humor amb la idea de consolidar la secció. Bé, esperem que vagi de gust la lectura i recordeu que les coses no es fan soles i que si no us agrada una cosa més val que participeu per fer-la canviar, que participeu directament, sense intermediaris, amb la vostra veu, perquè sinó ningú ho farà per vosaltres i si diuen que ho fan per vosaltres tingueu clar que us enganyen. Salut i anarquia!

Sumari

Pàgina 3: · Accions contra l'especulació i la destrucció del Berguedà.

Pàgina 4: · Crònica d'una okupació frustrada.

Pàgina 5: · Un dessallotjament una altre okupació.

Pàgina 6: · Neix Ràdio korneta.

Pàgina 7: · Condemnats dos mossos d'esquadra per lesions i injúries a un menor al Pont de Vilomara i Rocafort.
· Roc Falcon, ni legal ni il·legal.

Pàgina 8: · Capellans.
· Crònica de la tardor llibertària.

Pàgina 9: · En perill el futur dels cursos d'energia renovable de l'escola agrària de Manresa.
· Judici pel mural del ZTA (zona temporalment alliberada) Banzai.

Pàgina 10: · Sgae i el nou cànon digital.

Pàgina 11-14: DOSSIER CENTRAL "Esport i anarisme".

Pàgina 15: · La ley de la memoria histórica favorece muy poco a las victimas del franquismo.

Pàgina 16: · El pedaç de Vilafruns i Prou sall.

Pàgina 17: · La sal i el capital.

Pàgina 18: · Quan la memòria s'escriu en majúscules.
· Syngenta assassina.

Pàgina 19: · Ni Chavistes ni opositors.

Pàgina 20-21: · Monique witt, no es neix dona.

Pàgina 22: · Humor.

Pàgina 23: · Ressenyes i agenda.

Pàgina 24: · Entrevista.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de

la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 14/01/2008 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Barrikada, Centre d'estudis Josep Ester Borràs, CGT correus Manresa, Cirne, Col·lectiu editor del www.berguedallibertari.org, Columna clitoriana, Dani pagesot, El de la barretina, Fotó, Hiram Gascoigne, Joan Busquets, Joni, Lazarillo d'Óden, L'espurna, Marginal Musix (greatest hits), Ninguen si cansa, Plataforma prou sall, Quechua, Roger, Salat, Pep i Tu, ZTZ Banzai.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Ateneu Llibertari del Berguedà: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com. **Ràdio Korneta** Apartat de correus número 16, 08600 BERGA Telèfon: 93 821 65 92 Correu electrònic: radiokorneta@berguedallibertari.org Web: http://radiokorneta.info Myspace: http://www.myspace.com/rkorneta *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **La Tremenda** (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. **CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet**: carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola**: canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amic-sagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Salient (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Sùria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latin-mail.com

Web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Accions contra l'especulació i la destrucció del Berguedà

Berga, desembre de 2007

Barrikada

Des del novembre passat al Berguedà s'han succeït una sèrie d'accions en contra de l'especulació immobiliària que lucra a uns pocs i martiritza a la majoria. Entre elles cal destacar l'edició de cartells, pintades, pancates, concentracions i un parell d'okupacions. Accions algunes d'elles totalment descoordinades entre sí però que han coincidit en el temps i persegueixen el mateix objectiu: denunciar l'especulació.

Edició de cartells

500 cartells amb el lema "desallotgem la màfia especulativa del Berguedà" han decorat les cartelleres de Berga i la resta de la comarca. Aquests cartells, editats a dues tintes assenyalen les empreses i institucions culpables de la destrucció de l'alt llobregat i de l'especulació immobiliària. Entitats que es lucren amb el dret a l'habitatge.

Informació

El tema antiespeculatiu i de destrucció del territori es per desgràcia una constant al *pèsol negre* per la seva actualitat. L'anterior *pèsol negre* contenia un extens reportatge d'investigació sobre les màfies del casc antic de Berga des de finals dels anys 90 fins a l'actualitat.

Accions

A principis de novembre i enmarcat en la campanya contra el meeting point es va serrar el cartell promocional de Clau 21 a Espinalbet que anunciava la construcció d'uns xalets.

També al novembre es penjà una immensa pancarta d'una grua situada al bell mig del carrer major de Berga. A la pancarta s'hi podia llegir "prou especulació"

Plantilles

També han aparegut a les parets de Berga diferents missatges que condemnin la especulació immobiliària i animen a okupar. Amb els lemes: "ni hipoteques de compra ni mob-

▼ D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Cartells antiespeculatius. 2. Acció contra clau 21 a Espinalbet. Pintades amb plantilla contra l'especulació. 3. Concentració del dia 25 de novembre i 4. pancarta penjada a una grua del carrer major de Berga

bing de lloguer, okupa tu també!", "politics, promotores i immobiliàries ens hipotequen la vida i ens destrossen la comarca" i finalment "500 eurus per un pis a berga? prou especulació".

Concentració

El diumenge 25 de novembre

es va convocar una concentració sota el lema "contra l'especulació immobiliària i la destrucció del Berguedà" a la plaça de les fonts de Berga. La concentració esdevingué manifestació i durant el seu transcurs es van encartellar les immobiliàries del carrer major de Berga. Aquesta acabà amb l'okupació d'una casa per part de

varies persones.

okupacions

El dia 25 de novembre varies persones expropiaven una casa al casc antic de Berga. Però l'alegria va durar poc doncs en poc més de 24 hores es veieren obligats a abandonar-la. Però com presagiaven en el seu

darrer comunicat el dia 30 de desembre una altra casa fou okupada.

Així doncs en poc temps moltes accions han anat denunciant l'especulació i a la vegada plantejant alternatives totes elles des del treball de base i l'acció directa.

Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

tirem pel dret, perquè sabem que és el que és just i lícit. Sabem que la classe política mai farà res per canviar tot això, però es que ni ens la creiem ni la necessitem. És per tot això que avui hem alliberat un espai. Un lloc destinat a vivenda guanyat als especuladors que el voldrien ple de rates. Un lloc mort fins ara que a partir d'avui s'omple de vida i il·lusions.

Salut i desobediència!"

Segon comunicat dels okupes

"El passat diumenge 25 un grup de persones vam entrar a una finca deshabitada del carrer Buxadé, al barri antic de Berga, després d'un llarg procés de selecció, per denunciar públicament l'especulació salvatge que s'hi pateix d'anys ençà sota la negligència i desídia institucional, així com per reclamar el dret a un habitatge digne i assequible per a totes les persones, i en conseqüència, com a manera de dotar-nos d'un habitatge en un pràctica que considerem de legítima desobediència i insubmissió a les lleis del mercat. La finca en qüestió, composta per soterrani, planta baixa, tres pisos i golfes, forma part de l'entramat de "cases fantasma" deshabitades i abandonades a Berga. Poc després, una gran dotació de Mossos d'Esquadra i policia municipal, en una gran de mostra de defensa dels interessos especulatiu, accedien a la casa sense ordre judicial i identifi-

caven a alguns visitants, mentre altres ocupants s'identificaven voluntàriament, advertint d'una manera fugaç que seriem acusats d'un delictes d'usurpació. El dilluns al matí s'hi van presentar diversos mossos d'esquadra, del bracet del teòric propietari (Level Inversions S.L.) i llogater del soterrani, planta baixa i primer pis, advertint i amenaçant que seriem denunciats per violació de domicili, tot argumentant un teòric contracte de lloguer bastant sospitos, que incloïa el primer pis (en mans d'uns altres propietaris, segons l'actual registre de la propietat).

Mossos d'esquadra van fer mans i mànigues en l'estratègia de la por i l'amenaça, insinuant un desallotjament imminent, tot i que aquelles hores no hi constava cap denuncia als jutjats de Berga. Per tot això, i veient les irregularitats i complicitats de la policia amb els especuladors, preveient un nou abús de poder (a que ve tant de zel en aquest cas?), hem decidit lliurar de nou la casa a les rates, conscients que cap administració pública actuarà amb el mateix zel que per desallotjar okupes, i que només des del treball de base i l'acció directa es recuperaran espais de vida i dignitat entre els miserables interessos dels especuladors i els seus còmplices.

Seguirem insistint, seguirem desobeint!"

Un desallotjament una altre okupació

▼ Nova casa okupada el dia 30 de desembre passat. Situada al carrer Torre de les hores núm 8 de Berga.

Berga, gener de 2008

Barrikada

Després del primer intent frustrat d'okupació a Berga els okupes ja van anunciar en un comunicat que seguirien desobeint. I així ha sigut. El diumenge 30 de desembre al matí varies persones -algunes d'elles relacionades amb la primera okupació- van entrar a la casa situada al número 8 del carrer Torre de les Hores de Berga amb l'intenció de quedar-si. La casa recentment okupada és propietat d'una dona de la població de l'Escala que regenta la immobiliària Finques Mas i Casas.

Aquesta casa, a diferència de la anterior no forma part de l'entramat de cases "fantasmes" però segons han comentat alguns veïns estava buida amb la única intenció d'especular amb ella. Els

veïns han comentat que la propietària va fer fora a la anterior inquilina ja fa uns anys i té la intenció d'enderrocar tota la casa i construir-hi pisos.

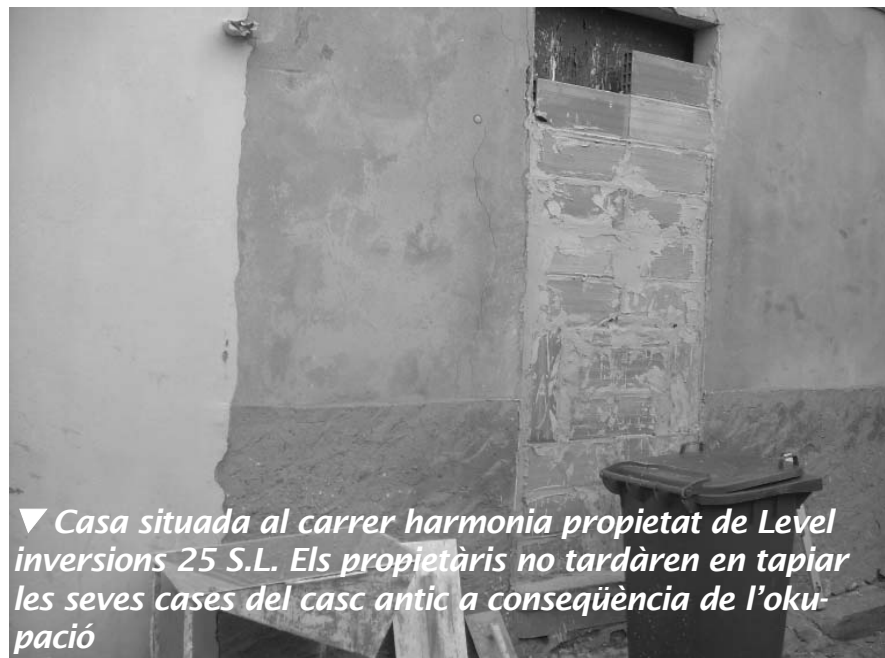
L'edifici del costat, és propietat de la mateixa persona, està declarat en ruïna i actualment és habitat únicament per una persona gran.

L'edifici consta de dos pisos de reduïdes dimensions i d'una planta baixa. Segons informen els okupes l'edifici es troba en estat absolut d'abandó i portarà bastant temps acondicionar-lo del tot. I en això mateix estant treballant des del dia 30. La okupació -a diferència de l'anterior- ha passat bastant desapercebuda i cap mitjà de comunicació se'n ha fet ressò. Pel que fa l'actitud dels cossos repressius el dilluns 31 de desembre a les 19:00 de la tarda una patrulla de mossos d'esqua-

dra es personava a la casa per informar que hi havia una denuncia interposada i per intentar -sense èxit- identificar als okupes.

També el dijous dia 10 de gener la propietària envià a una empresa de la construcció a tapiar la casa. Els okupes van informar als paletes que la casa no estava deshabitada i aquests van procedir a tapiar només la casa del costat que també és propietat de la mateixa propietària. Així doncs veiem que la propietària al marge del procediment legal està fent mans i mànigues per fora als okupes.

La casa tindrà la funció social de vivenda, una casa arrencada als interessos especulatiu i que a partir d'ara -com diuen els okupes en l'anterior comunicat- s'omple de vida i il·lusions.

▼ Casa situada al carrer harmonia propietat de Level inversions 25 S.L. Els propietaris no tardàren en tapiar les seves cases del casc antic a conseqüència de l'okupació

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SORGA
PINTORS

Pedro & Kiko
665 97 91 03 - 699 97 37 32
Tot tipus de pintura
decorativa interior i exterior

Cannatura
GROW SHOP
Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, cactus,
Llibres, revistes, manuals.
Parafernà.
Roda i cosmètics de cànem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861
e-mail: decanana@mxmail.com

**BAR DEL
MERCAT**
c./ MossEn Huch, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapes variades, esmorzars, entrepans freds i
calents, suc natural i gran
assortit de tes aromàtics-

LA GRANJA
plaça maragall, 7

Neix Ràdio Korneta

Independent, autogestionada i sense ànim de lucre

Berga, desembre de 2007

Pep i Tu

Divendres 30 de novembre de 2007 van començar a Berga les emissions en proves de Ràdio Korneta per la freqüència modulada (FM). En un primer moment des del 90.7 i de seguida des del 90.6 de la FM.

Ràdio Korneta és un projecte de l'Associació Cultural per l'Autogestió de la Informació a l'Alt Llobregat que de manera assembleària, autogestionada i sense ànim de lucre han volgut tirar endavant aquesta ràdio comunitària impulsada per la preocupació de les persones d'aquesta associació pel lliurepensament, la cultura, el dret a la

informació i el pensament crític.

Aquest projecte va ser plantejat fa ja força anys quedant, com tantes coses, a mitges. Un logo i una sèrie d'aparells obsolets era el que hi havia quan fa poc més d'un any un petit grup de persones va començar a recollir diners i a muntar tota la infraestructura necessària per tal de crear una ràdio lliure. En tot el procés els amics i companys de Ràdio Bronka hi han tingut un paper decisiu. Avui la ràdio ja és una realitat. Fa gairebé dos mesos que la ràdio ja funciona i ho fa en fase de proves, tot i que ja hi ha força programes, ja que en aquest període anomenat de "proves" es previst que puguin anar sortint diversos problemes -com està sent el cas- que s'estan solucionant sobre la marxa

per tal que aviat les emissions siguin d'una bona qualitat.

De moment hi ha diversos programes de producció pròpia com el magazín setmanal dels dissabtes al matí: "Berga podrida", on es tracten temes d'història, notícies i actualitat local i d'arreu, on es fa una tertúlia, entrevistes, ressenyes, humor i crítica social. També hi ha un molt bon programa de jazz "La gramola de l'avi" un de heavy "Plovent sang", un altre que tracta la problemàtica dels presos "No hi som totes" o "Veus de la terra" quinzenals. De fet, a dia d'avui, gairebé tots els programes són setmanals (això vol dir que s'emeten en directe un cop per setmana i que es repeteixen dos cops més gravats en aquella mateixa setmana) a excepció de

"Un altre matí és possible" que es fa en directe tres dies a la setmana (dilluns, dimecres i divendres) i "veus de la terra" i "no hi som totes" que són quinzenals. Quan no sonen en directe aquest programes o alguna de les seves dues repeticions, sona la continuïtat musical i també monogràfics d'altres ràdios com Ràdio Bronka o Ràdio Contrabanda de Barcelona.

Ara mateix la ràdio pot escoltar-se al 90.6 de la FM de Berga cap avall, fins als límits de la comarca aproximadament. Tanmateix es previst que pròximament, es pugui escoltar bé fins a Sallent. Pels que no esteu en aquesta zona, també la podeu escoltar des de www.radiokorneta.info.

Aquesta nova emissora neix a

Berga però per a un àmbit -l'Alt Llobregat-, on ja hi ha altres mitjans autogestionats, sense ànim de lucre, independents i autònoms com són, per exemple, el web www.berguedallibertari.org que s'actualitza diàriament o el mateix *el pesol negre*, la publicació llibertària on estàs llegint aquest article i que surt cada dos mesos.

Dades de contacte de Ràdio Korneta:

Ràdio Korneta
Apartat de correus número 16, 08600 BERGA
Telèfon: 93 821 65 92
Correu electrònic: radiokorneta@berguedallibertari.org
Web: <http://radiokorneta.info>
Myspace: <http://www.myspace.com/rkorneta>

Graella de Ràdio Korneta

	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
00-01	L'hora de la religió (R)					Plovent sang (R)	
01-02		Plovent sang (R)			El boig dels pirineus(R)		
02-03							
03-04							
04-05							
05-06							
06-07							
07-08							
08-09							
09-10	Un altre matí és possible	Berga podrida (R)	Un altre matí és possible	No hi som totes / Veus de la terra (R)	Un altre matí és possible	Berga podrida	
10-11							
11-12	Un altre matí és possible (R)		Un altre matí és possible (R)		Un altre matí és possible (R)		La gramola de l'avi (R)
12-13							
13-14	Un altre matí és possible (R)		Un altre matí és possible (R)		Un altre matí és possible (R)		
14-15						No hi som totes / Veus de la terra (R)	Plovent sang (R)
15-16					La gramola de l'avi (R)		
16-17					Un altre matí és possible (R)	El boig dels pirineus(R)	Berga podrida (R)
17-18	Un altre matí és possible (R)		Un altre matí és possible (R)			L'hora de la religió (R)	
18-19					Berga podrida (R)		
19-20							
20-21							
21-22			No hi som totes / Veus de la terra	Plovent sang			
22-23		La gramola de l'avi					
23-24	El boig dels pirineus	L'hora de la religió (R)		La gramola de l'avi (R)	L'hora de la religió		No hi som totes / Veus de la terra (R)

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

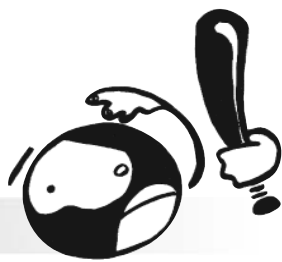
Forn Torba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana
info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Condemnats dos mossos d'esquadra per lesions i injúries a un menor al Pont de Vilomara i Rocafort

Manresa, desembre de 2007

L'espuma

L'Audiència de Barcelona ha confirmat la sentència d'un jutge de Manresa que va condemnar a pagar 840 euros de multa a dos Mossos d'Esquadra, per bufetejar i insultar (anomenant-lo "fill de puta") un menor el desembre del 2006, després que el menor demanés explicacions per la identificació i primera agressió a la població del Pont de Vilomara i Rocafort.

A més a més, els dos agents, hauran d'indemnitzar la víctima per les lesions causades, tot i que la quantitat encara no s'ha fixat, en espera d'un informe forense. El primer diagnòstic de l'hospital va ser erosió al genoll i al canell dret, així com un hematoma al pavelló auricular esquerre.

► **La Policia Local creixerà fins a 120 agents i s'introduirà la Policia de Barri**

Segons s'extreu de la sentència, en el procés d'identificació va haver-hi un enfrontament verbal entre el noi i els mossos d'esquadra, cosa que va provocar que el mossos d'esquadra Guillem Manyosa li etzibés una bufetada. El menor va preguntar el motiu de l'agressió i això

va generar que els mossos demanessin reforços. Es van presentar dos agents més, una de les quals, Ester Gorrita, va tornar a pegar a la cara al noi, que es va anar alterant encara més, de manera que finalment va acabar reduït a terra per tres dels policies.

La sentència es va sustentar, a banda dels testimonis de la víctima i les proves mèdiques, en la les contradiccions entre les proves i l'informe dels mossos d'esquadra, ja que "en cap moment es fa referència a cap actuació contra el menor que, causalment, expliqui les ferides que es van documentar l'endemà".

La fiscalia va demanar sense

èxit l'absolució dels mossos d'esquadra. Aquest, per la seva banda, van denunciar al noi per un presumpte delictes de resistència i desobediència a l'autoritat, però la Fiscalia de Menors va arxivar el cas.

L'Ajuntament de Manresa augmentarà el control policial

Irònic i paral·lel a aquest cas, a Manresa s'esdevé una situació de prevenció del tot il·lògica i contradictòria amb els discursos polítics de torn. Hi ha sectors que busquen la "màxima" seguretat ciutadana. Recentment, l'alcalde de Manresa (Bages), Josep Camprubí, s'ha compromès a ampliar amb uns

quinze agents la plantilla de la Policia Local, cedint així a les pressions realitzades pel sindicat UGT, majoritari en la Policia Local de Manresa, que reivindicava una plantilla mínima de 120 agents i ideal de 135. Aquest augment es durà a terme durant el procés de redacció del nou conveni col·lectiu que s'iniciarà aquest mes. Actualment la Policia Local té un total de 105 agents i la seva partida pressupostaria del 2006 va ser d'un total de 947.098 euros, un 43,4% més que l'any 2005. Un altre mètode de control policial serà la incorporació de la policia de barri o de proximitat, prevista en el Pla d'Actuació Municipal pel 2008.

En declaracions realitzades a diversos mitjans locals, Camprubí va justificar l'augment policial al creixement de Manresa i al fet que tenir més efectius al carrer "augmenta la sensació de seguretat a la via pública". S'ha de recordar, però, que la xifra de delictes a Manresa és situa per sota de la mitjana catalana i que han disminuït més d'un 7% respecte l'any 2005. A més a més, Manresa és una de les poques ciutats que té el control i vigilància dels quatre cossos repressius existents: Mossos d'Esquadra (amb uns 369 efectius), Guàrdia Civil, Policia Estatal i Policia Local.

¡Roc Falcon, ni legal ni il·legal!

Oden, setembre de 2007

El lazarrillo d'Oden

A vui m'he assabentat de que el pla urbanístic de Lleida ha concedit els permisos corresponents i ha legalitzat totes les estructures que esta construint una empresa d'una zona d'Odèn (Solsonès) anomenada Roc Falcón on es desenvolupa la cria i ensinistrament de falcons que seran venuts a personatges amb un gran poder adquisitiu, després de ser denunciada tal empresa per IPCENA un cop més on hi han els diners hi ha la raó, trist, trist és saber (cosa que molts no en deuen tenir la mes mínima idea) és que a les visites que han sigut organitzades pel senyor (si se'l pot denominar senyor) Harald Küspert propietari de l'empresa no s'ha ensenyat les seves il·legalitats com tenir als treballadors vivint a la mateixa estructura on es crien els falcons (detall: no tenen el permís corresponent per allotjar als treballadors), que hi ha uns criadors al costat de rates i aus les quals són donades vives als falcons, que s'estan construint encara més gàbies d'un tamany exagerat i molts més "ques". El senyor Harald Küspert ha estat (i pudé encara hi continúa) en busca i captura a França per tràfic il·legal d'espècies exòtiques i protegides, tot això no m'ho invento, a mi em toca molt d'aprop, massa i tot i el què més m'afecta és l'impacte visual que s'està desenvolupant en un espai rural i natural com es el terme municipal d'Odèn amb construccions desmesuradament grans (es el criador de Falcons més gran del món) i continuades de les quals la gran majoria són il·legals i sense cap premis formal sabent que les autoritats corresponents son sobornades i miren cap a un altre cantó, soc un jove des d'una humil casa de pagès el qual no pot actuar legalment però això no vol dir que no lluiti amb els mitjans. Si m'entenen i valoren el que ha "d'aguantar", aquesta escòria diària i per això demano tot el suport i acció que pugueu desenvolupar, declaro la guerra a una empresa no apreciada i innecessària que arriba a moure molts i molts diners a costa dels Animals.

¡Per l'alliberament animal, per la defensa del medi natural, per un Odèn lliure i ecològic, uneix-te a la resistència rural!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Circ musical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

Productes ecològics, artesans i autòctons. Al Mercat Municipal de Berga.
691692245

Capellans

Berga, desembre de 2007

Pep i Tu

Sempre m'han agradat les anècdotes o "anècdotes" que diem amb algun altre amic que també n'és molt aficionat. Fins i tot m'agraden algunes de Mossèn Ballarín, el que són les coses. És un mossèn simpàtic. De vegades sembla que fins i tot sigui progressista, assenyat i prou rebel. Però, és capellà i sap nadar i guardar la roba i per tant li agrada quedar bé amb tothom -tothom que tingui poder o sigui un home d'ordre o recte-.

El senyor mossèn sempre que parla de la guerra parla millor dels àcrates que dels comunistes i sol referir-se a un tal comisari Cacho que va ser àcrata. Bé, no seria res d'excepcional si no fos que dels anarquistes avui en dia no parla ni mig bé ningú.

Res de nou. També es refereix molt a Proudhon -no deu haver llegit res més dels anarquistes-. Tanmateix, si allò que ha conegut li fa reconèixer una sèrie de coses viscudes, la fe amb l'ordre i tot plegat li fa dir unes altres -tot i que no les conegui- com quan es refereix als anarquistes de Berga i a les seves lectures.

Tanmateix, el passat 15 de desembre al butlletí de la Lliga és a dir al diari *Avui* en deia algunes de grosses, com que els anarquistes "sabien més de pólvora que de llibres". Al respecte haig de respondre que, com ell sap o hauria de saber, els únics que sabien de llibres en aquest país al llarg del passat segle -a part d'una minoria dels que tenien calés- van ser sens dubte els anarquistes i els obrers que per la seva influència s'autoformaren al marge de l'educació oficial que era deficient

i totalment controlada pel clero -organització a la que vostè pertany senyor Ballarín- i que durant tants segles s'ha encarregat que els pobres no sabessin res de ciència ni de lletra més enllà del pare nostre. Podríem fer un titular com vostè va fer: "el clero ha sabut sempre més de tortura i repressió que de lletra". I perquè responc al mossèn en aquí? perquè em consta que n'és fidel lector, com la resta de la Berga rànica, ell mateix en parlava a un altre article al diari dels empresaris catalans, *l'Avui* el 7 d'octubre de 2006 on citava aquesta publicació tot dient que era "un full que no se n'aguanta cap". Ens agrada que parlin de nosaltres ni que sigui malament ja que això vol dir que ho fem prou bé. No és el primer, ja ho han fet abans, el senyor Canudas de la patronal berguedana amenaçant a través del full *Regió7*,

la Tura -mai t'oblidarem-, *el Periòdico de Catalunya* donant veu a uns "tenebrosos" veïns anònims, etcètera.

I ara toca una anècdota. Era el maig de 2001 i acabava de morir a Err, el company i amic Ramon Casals un anarquista de Berga conegut com Ramonet Xic. Vam penjar unes pancartes de record i homenatge al passeig de la Indústria de Berga i l'endemà estavem al mateix passeig quan mossèn Ballarín se'n apropa a dos -les As a les samarretes són delatores- i ens comença a parlar. Comencem amb el Ramonet i de seguida passem a parlar de la FAI. Jo defujo els tòpics inicials i parlem en profunditat. Total que arribem a la repressió religiosa i el Ballarín em diu: "de capellans ja en feia falta que en matessin uns quants, però pudé se'ls hi va anar la mà". Va parir! vaig

pensar. Res. Sempre m'ha fet gràcia la sortida del Ballarín tenint en compte que ell és capellà. I ara tornant a coses actuals, la placa de pedra que vam posar a Queralt en record del Ramonet i que va ser finançada amb l'esforç de moltes berguedanes -la Ramona ens va ajudar molt- i que va costar "lo seu" posar-la -que li diguin al paleta que ho va fer i encara m'ho recorda-; doncs la placa ja no hi és gràcies a l'amabilitat d'uns feixistes, gent d'ordre, catalans rectes, d'aquests que tenen el clero sempre de costat.

I ja per acabar i perquè no quedi això amb un enfado i com que parlant la gent s'entén un dia em convida a dinar a Gósol -vostè posi la teca i el vi que jo poso a Proudhon- i segur que ens entenem. Salut i anarquia!

Crònica de la Tardor Llibertària de Berga

Berga, desembre de 2007

www.berguedallibertari.org

Aquesta tardor -del 10 de novembre a l'1 de desembre- el Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga han organitzat unes jornades llibertàries molt variades que giraven entorn temes culturals i socials.

El primer dissabte de jornades, al matí, es va restaurar la A encercada de sota el castell. A la tarda una vintena de persones vam participar en una animada xerrada sobre transgènics i alimentació a càrrec del company Marc de les terres de ponent, després de veure la projecció de *La història del cuc i el panís*. A la nit un sopar a base de tapes a càrrec del col·lectiu laBanda i una creació artística i multidisciplinar de

▼ Mural situat a sota al castell de Berga. Restaurat durant les jornades llibertàries.

C-UTTER van cloure la jornada.

El segon dissabte, va començar amb una visita guiada per la Berga obrera i industrial a càrrec del company Tuti. A la tarda una projecció i una xerrada sobre la lluita veïnal del forat de la vergonya a càrrec de la Laia va donar peu a una concentració a la plaça de sant Pere de Berga per protestar contra l'assassinat a mans del feixisme del company Carlos a Madrid davant la passivitat institucional i la complicitat

mediàtica. Poc després el sopar d'aniversari de l'Ateneu on hi vam ser una trentena de sòcies i amigues de l'entitat. A la nit la dansa del ventre va donar inici a una autogestionada nit de festa amb l'Eugenio, jotes, una subhasta, l'actuació estel·lar dels rancis de Berga i de l'andreu i la seva guitarra. Diumenge es presentava el llibre *Anarquisme i qüestió nacional* a càrrec del Miguel de Negres Tempestes -col·lectiu editor- i del Jordi Martí coordinador del *Catalunya* de la

CGT. Entre mig d'aquest cap de setmana una okupació ens omplia el cor de joia a totes.

El següent va ser el cap de setmana amb més activitats -el 24 i 25 de novembre-. Començava amb un taller de nusos i accions diverses, al castell, a càrrec dels companys que lluiten contra el pla Caufec. A la tarda aquests mateixos companys ens explicaven en una xerrada la seva lluita. I a la nit, El Ataque de la Basura Radioactiva

(ABR)" ens enamorava a totes amb una actuació en directe a l'Ateneu que ens va fer flipar bastant a totes.

El darrer dissabte un recital poètic a càrrec de Blanca Vidal, Josep Grifoll i Enric Casasses (Jesús Lizano aquest cop no va poder venir per qüestions de salut) iniciava els actes del que va ser el darrer cap de setmana de "tardor llibertària". Va ser una estona realment intensa. Després de la poesia, la traça, professionalitat i "salero" del màgic Cambras ens va deixar a totes parades, sorpreses, contentes i fins i tot mortes de riure. Finalment, l'aposta segura, el company Manolito i la seva Banda van tancar unes jornades culturals i socials que per qualitat, varietat i intensitat, les que les hem pogut gaudir, no tenim vergonya ni modèstia a reconèixer que han estat simplement extraordinàries.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Plaça Anselm Clavé, 7 - Tel. 93 820 63 06

SALIENT

938370920

pl. Maragall·2

08600·Berga

Tel· 93 822 00 67

Bi.cilindrics, s.c.p.

C/ Raval, s/n

08272 Sant Fruitós de Bages

Telèfon i fax: 93 876 03 09

Especialitat en Moto Guzzi

Fanàtics de les OSSA i DUCATI

Servei DERBI

Mòbil: 639 11 25 58

web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>

Persona de contacte: Pep.

e-mail: papaguzzi@bicilindrics.com

www.t1muntanya.com

MATERIAL TÈCNIC DE MUNTANYA

LA NOVA BOTIGA DE MUNTANYA DE MANRESA

Psg. Pere III 49-51 (Galeries Manresa Centre)

Local 15

Tel. 93 874 86 13

En perill el futur dels cursos d'energia renovable de l'escola agrària de Manresa

Manresa, gener de 2008

Fotó

Fa més de 20 anys que es fan cursos d'energies renovables a l'Escola Agrària de Manresa. Al llarg d'aquest temps s'han dut a terme diferents activitats: cursos, jornades, visites col·lectives a instal·lacions. Al principi va ser el convenciment i la voluntat d'algunes persones que van fer possible el projecte que ara és realitat. Des dels primers anys el nombre d'alumnes de la branca d'energies de l'escola ha anat creixent exponencialment, en un any hi poden haver uns 8 cursos per on hi passen uns 1000 alumnes. Durant les jornades tècniques que es fan puntualment els assistents oscil·len entorn a les 100 persones. Els cursos que es realitzen, emmarcats en la branca de les energies renovables són diversos: Energia i cooperació, Energies a l'ensenyament, Introducció a les energies renovables, Bioclimatisme en l'habitatge rural, Cuines solars, Aplicació de l'energia eòlica al món rural, Modificació de motors per aprofitament d'olis vegetals en maquinària agrícola, entre d'altres. Des de l'any 1999 destaquen per envergadura (300 hores lectives cada un) i consolidació el Certificat de professionalitat d'energia solar tèrmica i el Certificat de professionalitat d'energia solar fotovoltaica i petita eòlica. Persones que han fet aquests cursos actualment estant treballant com a instal·ladors, professors i també com a cooperants. L'Escola disposa d'equips, infraestructures i recur-

sos aconseguits al llarg dels anys amb un gran esforç econòmic i personal que fan que el centre sigui l'idoni per a impartir aquests ensenyaments.

► **Aquest any hi haurà cursos d'energies renovables a l'Escola Agrària de Manresa (no tots els que s'havien sol·licitat), però què passarà a partir del 2009? Des d'aquí animem a totes les persones de l'Escola a continuar treballant per no deixar morir un espai tant important per la comarca, un centre pioner en el sector i un referent a nivell mundial**

El passat 8 de gener havia de començar la nova edició d'aquests certificats, però a finals d'octubre el Departament d'Agricultura i Pesca (qui els financia) va anunciar que ja no se'n podia fer càrrec, tot i disposar dels alumnes, l'equip docent i les infraestructures, doncs han vist retallat el pressupost del qual fins ara disposaven. Davant d'aquesta dràstica situació els i les docents van decidir, sense permís del departament, començar el curs tot i la possibilitat de no disposar de recursos econòmics, i per tant d'haver de treballar sense cobrar. Posteriorment el Departament ha aconseguit el finançament pels dos certificats que, segons fonts de l'escola, començaran el 4 de febrer. Segons la mateixa font el

Departament també ha assegurat que ja no es pot fer càrrec dels cursos sobre energies renovables de cara al futur, doncs tenen altres objectius més importants per la pagesia.

Aquest any hi haurà cursos d'energies renovables a l'Escola Agrària de Manresa (no tots els que s'havien sol·licitat), però què passarà a partir del 2009? Des d'aquí animem a totes les persones de l'Escola a continuar treballant per no deixar morir un espai tant important per la comarca, un centre pioner en el sector i un referent a nivell mundial.

Judici pel mural del ZTA (zona temporalment alliberada) Banzai

Manresa, gener de 2008

El pintor

Fa uns mesos es va realitzar un mural a la façana del ZTA Banzai. El primer dia es van presentar els nostres companys inseparables, els agents de l'ordre i la llei. Va venir un cotxe de la Policia Local i un altre dels Mossos, poca feina... Un dels mossos va comunicar-se amb la central tot explicant la situació, 'aquí hi ha un grup de joves fent un mural de caire violent...'. Mentrestant l'altra va identificar a una de les persones que es trobaven davant del Banzai, dient-li que explicarien els fets al propietari i, si aquest no interposava cap denúncia ells tampoc ho farien.

El cap d'un parell de mesos va arribar a la persona que havia estat identificada, una citació judicial per un judici de faltes per deslluïment de façana. Quina sorpresa els mossos ens havien tornat a enganyar, ja que el propietari no havia fet la denúncia, quins trapeïlles estant fets.

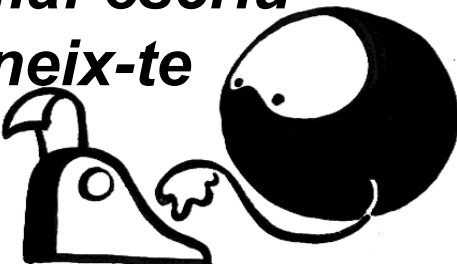
El judici es va celebrar el 13 de novembre, la petició fiscal era de 20 dies de pena multa a 6 euros per dia, un total de 120 euros. Gràcies a la bona actuació de l'advocada i la patètica del mossos i el policia municipal que actuaven en condició de testimonis, es va aconseguir una sentència absolutòria.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

FES MÚSICA
Escola-tallers de música
Soterrats Berga c/ Clavé 10
Baixos
Soterrats Gironella
Avg. Catalunya 99
NO ES PAGA
MATRICULA
Per les inscripcions trucar a:
696834714 938213942
938229771
Una altra manera d'entendre
la música.

**El pèsol negre necessita
un cop de mà! escriu
articles o uneix-te
al projecte!**

SGAE i el nou Cànon Digital

Desemmascarant l'entramat empresarial

Sallent, desembre de 2007

MusiX (greatest hits)

Què és la SGAE?

La SGAE (Societat General d'Autors i Editors) diu ser una entitat privada que gestiona els drets d'autors i editors, en música, literatura, teatre i cinema. La seva feina és registrar a la Propietat Intel·lectual les obres dels seus socis, amb llicències Copyright, recaptar diners en qualsevol àmbit on aquestes es puguin reproduir i finalment repartir entre els autors els guanys. Veiem què diu als seus estatuts: "Els drets de les obres es paguen als autors (...) La SGAE no obté cap benefici." I, certament, la llei obliga a la societat a no tenir ànim de lucre. Això ha permès que el Ministeri de Cultura li hagi concedit la potestat per obtenir diners de qualsevol lloc on soni o pugui sonar música d'algun dels seus 80.000 associats. El 2006 la SGAE va ingressar 342,7 Milions d'euros en drets d'autors, xifra que no para d'augmentar, a més, la fórmula com reparteix aquesta recaptació, la guarda secretament. On van aquest ingressos?

Doncs darrere la societat sense ànim de lucre ens trobem amb un hòlding d'empreses, la pràctica totalitat Societats Limitades amb ànim de lucre, de les quals SGAE n'és l'accionista única o majoritària. SDAE, braç tecnològic i propietat de la SGAE, té alhora totes les accions de Portal Latino. Per una altra banda SGAE posseeix la totalitat de Fundació Autor, que no té ànim de lucre, però que és accionista única d'Iberautor, empresa lucrativa que publica discos, produeix espectacles i fa estudis de mercat. Iberautor és accionista única de dues empreses més (Centre de Producció Audiovisual Autor i Sello Autor) i majoritària de dues altres (Teatre Príncipe Pío i Altos del Río).

A més d'aquest tèrbol panorama, ens trobem com aquestes empreses facturen la majoria de serveis a la SGAE, de manera que la recaptació per drets d'autor va a parar en mans privades, controlades per la mateixa societat. Per si no fos prou, SGAE fa de coixí d'aquestes i n'amplia el

capital si interessa o van mal dades (és el cas de SDAE el '04 o Portal Latino el '05). A part d'aquest entramat, també existeixen múltiples empreses que comparteixen administradors, directius i seus socials i facturen a societats de la SGAE. Es dediquen bàsicament a la venda de música, virtual i físicament, i són els grups Microgènesis i Coqnet, amb altres empreses derivades.

I és que potser ens perdem en aquest embolic, però hem d'entendre que actualment és una societat que ha acapat tot l'aspecte de la cultura, fent-la privativa i exclusivista i, a més, generant uns ingressos que beneficien només a empreses privades. El missatge de fons de la SGAE és: o estas amb nosaltres (i et paguem amb engrunes del pastís), o no tens lloc a l'espai cultural i estas infringint la llei (feta a la nostra mida). El problema és, de moment, que la majoria prefereixen les engrunes sense que importi el creixement de les pràctiques caciquils de la SGAE, donat que en general alternatives com el copyleft són poc conegudes, o no estan prou articulades encara.

Qui paga a la SGAE?

Des de fa pocs anys, tots els compradors de soports verges per a la grabació digital (CD's,

cintes de vídeo i DVD's), paguem un canó a la SGAE, independentment de l'ús que en volguem donar. A més d'això, actualment, qualsevol persona que compri música, un mòbil amb tons o una joguina amb música, és sospitosa de pirateria i, per tant, també ha de pagar. La presumpció d'innocència, sempre en boca de tot bon demòcrata, ara té preu i el marca la SGAE. Aquesta, cobra pel concepte de "Còpia Privada", vulnerant un dret que és legal, que ha existit durant molts anys i que es tracta del dret a fer una còpia d'una obra cultural sense el consentiment de l'autor, sempre i quan no hi hagi ànim de lucre.

Qui més paga a la SGAE?

Bars, cafeteries, restaurants, gimnassos, discoteques, bodes, bingos, hotels, establiments comercials, grans superfícies, sex shops, llocs de treball amb música, cines, gasolineres, ràdios, televisions, etc. Segurament seria més senzill preguntar qui no paga a la SGAE. Més informació, veure articles d'Ana Tudela publicats a www.publico.es i www.eleconomista.es

El nou Cànon Digital

Però la societat d'autors mai en té prou, sempre sembla poder ampliar el mercat i augmentar

uns ingressos que van a mans privades. Des de fa uns mesos està preparant el polèmic "Cànon Digital", que entrarà en vigor a principis d'any a tot l'estat. Es tracta d'un cànon similar a l'anterior dels suports digitals, però ampliat a càmeres fotogràfiques, mp3, impresores, mòbils, etc. Les estimacions diuen que l'any 2008 es pagaran més de 110 milions d'euros per aquest cànon tot i que SGAE declara que només són uns "cèntims miserables". Un cop més, la llei ens considera culpables de pirateria abans que res i per si de cas. Fa algunes setmanes, el ministre d'indústria Joan Clos, es reunia amb la patronal tecnològica Aetic per concretar el nou cànon, que va de la mà amb la nova llei d'Internet (Llei d'Impuls de la Societat de la Informació).

Aquest nou cànon, però, ja s'enfronta amb la oposició de diferents sectors. La campanya més àmplia l'està duent a terme l'Associació d'Internautes, que ja ha recollit més de 1.350.000 firmes contra el cànon. A més, amb el recolzament de l'hosteleria i el sector tecnològic, la setmana passada van presentar una denúncia contra la SGAE a la Fiscalia Anticorrupció per "presumpta activitat delictiva". Igualment, empendràn accions legals a nivell d'Europa quan entri en vigor, que creuen que serà cap al

gener. Per a més informació: www.todoscontraelcanon.es

Pirateria vs mercat i control

Més enllà del delictes de pirateria, s'ha d'entendre que aquest concepte va lligat a una concepció mercantilista i capitalista de la cultura, que avui predomina. Els mites del geni únic i de l'autor inèdit i creador original, justifiquen el concepte Copyright, exclusivista i mercantil. S'oblida que la cultura està formada per llenguatges de transmissió que estan vius, s'aprenen i evolucionen a través de la còpia i la imitació, com tots els llenguatges. L'estigmatització pública del concepte pirateria respon al fet que es tracta d'un virus per a les grans empreses de la cultura, que veuen com s'escapa del seu control i perden consumidors, fent perillar els seus guanys.

Teddy Bautista, director de la SGAE, va dir: "(...) al llarg de més de cent anys d'història consagrats a la noble tasca de defensar els drets autorals, hem aconseguit allò que ens proposàvem: posar l'autor en el lloc que, per dret propi, li correspon." El que no diu és que, segons estudis de la pròpia SGAE, els artistes només cobren un promig del 6% per cada CD venut, repartint-se el percentatge restant entre les entitats de gestió i les discogràfiques. A més, la SGAE no només defensa els autors, sinó també a les discogràfiques i productores, que són precisament les que la dirigeixen. La gran majoria de músics viuen majoritàriament dels concerts en directe. El que necessiten doncs, és que la seva música es distribueixi el màxim possible per tal que es conegui i la gent vagi als seus concerts.

Si diem sí a la pirateria, els beneficis són per a tots, músics i gent que hi vulgui tenir accés. Els perjudicats, precisament, són aquells que estan monopolitzant i fent de la cultura un producte d'oci i de consum més, buit de contingut. Estem parlant de la SGAE, les grans discogràfiques i aquells que entenen la cultura com un negoci. Vols seguir engrèixant als de sempre?

Alliberem la cultura de les mans que l'exprimeixen! Pirateja sense límits!

ESPORT i ANARQUISME

"Esport i anarquisme", "anarquisme i esport" o "esport i revolució" podrien ser alguns dels títols d'aquest dossier, tot i que el contingut del dossier cal reconèixer que és un petit tast del que aquest tema dona de sí. I és que no és un tema massa tractat. La mancança la trobem a molts nivells. Per exemple, un gran tema a tractar és la relació de l'anarquisme i també de l'anarcosindicalisme de la CNT dels anys vint i trenta -llavors molt més que un sindicat- amb el futbol, la natació, l'excursionisme i altres esports. Tanmateix, aquesta mancança també la trobem en els plantejaments teòrics actuals i de fet ho veiem en el dia a dia de la nostra pràctica tant individual com col·lectiva -de grups, ateneus, sindicats...-. És un tema ampli, important i no gens tractat -per bé i/o per mal-. Col·lectivament cal destacar -entre d'altres- la relació amb l'esport de grups i ateneus com el d'Igualada i sobretot dels Trinxats de Balaguer, i també de trobades o torneigs com els que de vegades s'han fet a Manresa o Lleida. Sigui, com sigui, per començar a pensar aquest tema o per provocar reflexions i reaccions diverses us proposem tres textos. Una reflexió general però curosa i esmolada que ens introdueix el tema i a algunes de les seves qüestions principals, a càrrec de l'Hiram Gascoigne. Un altre text és el de l'Agustín Rueda sobre el futbol, que ja fa anys que va ser escrit però on les qüestions bàsiques i centrals segueixen del tot vigents. Finalment, el tercer dels textos tracta sobre l'autodefensa i enllaça l'anarquisme i l'esport amb la necessitat de ser capaços de defensar-nos sense haver de delegar aquesta funció tant bàsica i necessària per a nosaltres tant individualment com col·lectivament dins els anomenats "moviments socials". Que vagi de gust i salut!

LA PRÀCTICA DE L'ESPORT EN L'ANARQUISME

En la pràctica i teoria de l'anarquisme l'esport no ha estat una qüestió que hagi estat en la primera línia de debat. Encara que es tracta d'un tema que, al llarg de la seva història, ha estat present de forma transversal en l'imaginari de l'anarquia i en la crítica al capitalisme, l'individualisme, la vida urbana o la professionalització. En tot cas, la seva presència i, sobretot, centralitat en el discurs anarquista és força estranya, i en aquest sentit hi ha qui se sorprèn per l'opció de la publicació periòdica *Diagonal* per publicar una secció fixa sobre "Esport". Més significatiu que això és el fet en aquesta secció l'esport no sigui concebut de forma independent a la resta d'activitats socials, a diferència del que es fa en els mitjans de comunicació, sinó que s'inclou en conjuntament amb les pràctiques artístiques, literàries o teatrals.

De fet la consideració de l'esport i la seva pràctica en una vessant cultural i social és fonamental en la construcció de l'esport en l'anarquia i en la crítica a l'esport professional, la capitalització de l'esport o la seva pràctica individualista. En aquest context la pràctica esportiva és concebuda des de dos

aspectes complementaris. En primer lloc se l'entén com a joc, hobby i diversió, pel qual es disposa d'un temps i un espai de lleure, a la recerca del plaer individual; però també col·lectiu, ja que està vinculat amb la relació amb altres persones, fomentant així la coneixença mútua, el companyerisme i el joc net. L'objectiu és passar-s'ho bé mentre es juga i es comparteix amb altres persones, no pas amb l'afany de voler guanyar o ser el millor. Això no vol dir que els jocs no puguin ser de competició, sinó que, al contrari, no es fomenta la competitivitat. La segona dimensió de l'esport en l'anarquia és la seva pràctica

▲A grans trets la teoria i pràctica de l'esport es caracteritza per buscar la millora de la salut i la condició física, sempre acompanyada d'uns hàbits alimentaris adequats i de la formació intel·lectual, en oposició a l'alienació, a la vida sedentària de la societat consumista i urbanita, a la separació platònica i cristiana entre cos i ment.

com a activitat física saludable, amb l'objectiu de mantenir el cos en forma i de millorar la qualitat de vida. Això implica que la seva pràctica sigui responsable i adequada a la constitució física de cada u, una idea contrària al culte al cos i a la recerca de la bellesa canonitzada pel capitalisme i les relacions autoritàries en el gènere ("s'ha d'estar prim i musculós per triomfar") molt sovint aconseguida per mitjà d'una pràctica irresponsable amb conseqüències nefastes per al cos i la pròpia salut.

Concretament en el pensament i moviment anarquistes l'esport sobretot ha

estat teoritzat i practicat com a forma de fer política des del naturisme llibertari, així com en menor mesura per part d'altres tendències que relacionen l'individu col·lectiu amb la natura (com en el l'anarco-primitivisme) i el cos individu amb la crítica i la protesta social (com en l'anomenat "anarquisme way of life"). A grans trets, i d'acord als dos aspectes que s'ha senyalat, la teoria i pràctica de l'esport es caracteritza per buscar la millora de la salut i la condició física, sempre acompanyada d'uns hàbits alimentaris adequats i de la formació intel·lectual, en oposició a l'alienació, a la vida sedentària de la societat consumista i urbanita, a la separació platònica i cristiana entre cos i ment... També es caracteritza per construir una relació amb la natura a través dels esports a l'aire lliure (com l'excursionisme, el ciclisme...), que posen en contacte directe el cos i els sentits amb la muntanya, el camp, l'aire fresc, el sol... En algunes ocasions aquesta pràctica es realitza acompanyat del nudisme, com a forma d'alliberament del cos i de la sexualitat, actitud que permet millorar el contacte amb la natura, i també com a crítica a l'avergonyiment del propi cos i el dels altres.

Per últim, es preconitza la pràctica col·lectiva, com a forma de sociabilització i de millora de les relacions socials, tant en esports d'equip com de conjunt, en contra de l'individualisme i la competitivitat.

És a partir d'això que s'ha produït, i cal continuar construint, una oposició i crítica frontals a la capitalització, professionalització i tecnificació de l'esport. Per començar, la seva salarització converteix el temps i l'espai de lleure en un temps i espai de treball, amb la conseqüència de la pèrdua del sentit del joc, dels beneficis per la salut i de les relacions socials, en detriment dels beneficis econòmics.

Aquesta salarització ha comportat també una forta competitivitat entre els esportistes, així com una sobreespecialització de certes activitats físiques i complementàriament de certes parts del cos. En aquest darrer sentit hi ha una explotació i alteració del cos, que moltes vegades s'acompanya amb el consum de drogues per mantenir i augmentar les capacitats físiques -el dopatge- i d'una especialització alimentària totalment deslligada de la cultura gastronòmica i del plaer gustatiu, les conseqüències per a la salut de les quals poden ser molt greus (deformacions òssies, sobredesenvolupament muscular, morts sobtades...).

En la professionalització de l'esport a més s'ha arribat a un punt de disparitat salarial amplíssima, de manera que mentre uns pocs esportistes professionals cobren milionades, la majoria romanen en unes condicions laborals precàries. Aquestes disparitats no només existeixen a nivell individual, sinó que són extensives també entre els esports: així no és el mateix el que es cobra en el futbol, el golf o la fórmula 1 que en aquells esports menys mediàtics i elitistes. En tot cas hi ha hagut una mercantilització dels esportistes en quant que s'han convertit en un objecte de

▼ **Jeroni Joan, guanyador de la cursa Jean Buein que és continua fent a Barcelona, en dues ocasions: el 1934 i 1935**

canvi i transacció, el valor del quals no sempre depèn de les seves capacitats físiques i habilitats.

Paral·lelament s'ha produït també la capitalització de la pràctica de l'esport (sigui professional o no), sobretot a través de la mercantilització dels espais per a practicar-lo, com són els gimnasos o les piscines, i els materials per fer-ho (bicicletes, botes...). En front d'això des de l'anarquisme s'opta per l'alliberament i l'autogestió d'aquests espais, o la reutilització dels materials (sempre hi quan no comporti un risc per a la seva pràctica).

Continuant amb els espais capitalitzats, una característica important és que solen comptar amb un elevat grau

de tecnologia, fet que no és en cap cas neutre i que busca fer renunciar a les pròpies capacitats del cos per fer exercici sense cap assistència no-humana externa i a la naturalitat del cos. A més, l'ús de la tecnologia fomenta i incrementa l'individualisme a través de la pràctica solitària de l'esport, ja que aquesta elimina l'assistència moral i física que ofereix la realització d'un esport (encara que sigui com la gimnàstica o la natació) amb una altra persona.

En tercer lloc cal també fer una incidència especial a les relacions desiguals per raons de gènere i origen ètnic en l'esport sota la lògica capitalista i autoritària. És evident que l'esport profes-

sional (i l'esport com espectacle) té un fort biaix per gènere, d'igual manera que en la resta de treballs. Així, per exemple, els esports practicats per homes són molt més ben pagats, valorats i més mediàtics que no pas els que ho són per dones (excepte en algun cas com el tennis femení); o en la inexistència d'equips mixtes professionals, llevat de l'excepció que representa el korfbal, en el qual cada equip està format per 4 homes i 4 dones. A tot això cal afegir la consideració de la pràctica de l'esport, i sobretot aquell d'elit, com una qualitat únicament masculina, al marge i oposada a la feminitat. D'aquesta manera en molts esports professionals les dones són rebutjades o rele-

gades a un esport o una situació laboral no professional, com en el cas del futbol: mentre el masculí n'és, el femení majoritàriament és amateur. En tot això no cal oblidar que es concep a la dona com a objecte sexual, representat per exemple en el vestuari esportiu femení (faldilles i calces d'esport) en comparació amb el masculí (pantalons).

▲ cal continuar construint, una oposició i crítica frontals a la capitalització, professionalització i tecnificació de l'esport. La seva salarització converteix el temps i l'espai de lleure en un temps i espai de treball, amb la conseqüència de la pèrdua del sentit del joc, dels beneficis per la salut i de les relacions socials, en detriment dels beneficis econòmics.

Al mateix temps coexisteix una discriminació per color de pell i origen ètnic, tant en clubs esportius i seleccions estatals, com per part dels espectadors en l'esport-espectacle. En aquest sentit, per posar només uns exemples, es continua mantenint una exclusió per color de pell en l'equip de rugbi de Sud-àfrica i en els clubs d'aquest mateix estat, fins al punt que s'ha hagut d'establir per llei que no n'hi pot haver. Un altre cas conegut són les crítiques de la dreta francesa a la selecció de futbol d'aquest estat per haver-hi jugadors negres i magrebins; o els insults racistes a futbolistes per part del públic (que ha arribat a tals magnituds que l'Eto'o va estar a punt d'abandonar un partit) i d'entrenadors (el seleccionador espanyol dient "negre de merda" al Thierry Henry).

Per últim, i com ja s'ha apuntat, la pràctica de l'esport s'ha convertit en una mercaderia de la societat de l'e-

spectacle per al consum de la població i com a medi d'alienació a aquesta societat. La seva mercantilització s'ha produït tant des dels mitjans de comunicació com des dels clubs esportius (marxandatge - samarretes, pòsters, gorres... - , màrqueting, entrades...), que han vist en el seu consum passiu una font de recursos econòmics molt important. El pastís econòmic és tant gran que en el cas de les cadenes televisives espanyoles s'ha parlat de la primera i la segona guerra del futbol (primer entre Prisa i Sogecable, i després entre Sogecable i Mediapro), així com també de la fórmula 1. La retransmissió d'esports ha passat de ser objecte dels canals secundaris a situar-se en els horaris de màxima audiència en la graella de les principals cadenes televisives. No només això, sinó que ha augmentat el temps dedicat a retransmetre i informar sobre esports, sovint al marge dels interessos d'una part important dels telespectadors i en detriment de programes culturals, socials o educatius o, com deia en el principi, totalment desvinculats de la seva vessant cultural i de sociabilització.

HIRAM GASCOIGNE

ESPORT I AUTODEFENSA

L'autodefensa ve definida pel Diccionari de la Llengua Catalana com "la defensa que hom fa de si mateix". Legalment l'autodefensa ha vingut sempre associada al "dret a legítima defensa", que exigeix de responsabilitat o permet reduir la pena a una persona que ha dut a terme una conducta generalment prohibida. En l'àmbit dels moviments socials s'utilitza aquesta paraula quan ens referim a tots aquells mecanismes que adoptem per tal de prevenir possibles agressions, físiques, psíquiques, legals o fins i tot, estructurals. Per últim, discernim la denominada autodefensa esportiva, que podria venir definida com aquell conjunt de tècniques emprades per a repel·lir o neutralitzar una agressió personal.

Els avantatges que aporta la pràctica de l'autodefensa esportiva, d'arts marcial o d'esports de combat són múltiples i variats. En l'àmbit de la salut i de forma genèrica serveix per treballar l'elasticitat, la musculació o la resistència. Encara que puguin semblar pràctiques competitives deixen molts

espais a la cooperació, a l'empatia, al respecte als demés, a l'aprenentatge recíproc,... Potencien la responsabilitat: com més coneixements tècnics adquireix la persona, més responsable i més conscient ha de ser dels seus actes i del dany que pot provocar.

▲ La pràctica de l'autodefensa esportiva o de les arts marcial pot ser un dels mètodes que podem utilitzar per aturar o respondre els atacs constants contra membres de moviments socials

La relació intermitent entre persones dels moviments socials i l'autodefensa esportiva es pot atribuir possiblement a múltiples factors. Un dels més clars és la no delegació conscient de la nostra seguretat al conjunt de forces i cossos de seguretat de l'Estat, per considerar-los òrgans merament repressius i destinats al control social de la població. El fer-nos responsables de les nostres vides implica una sèrie de

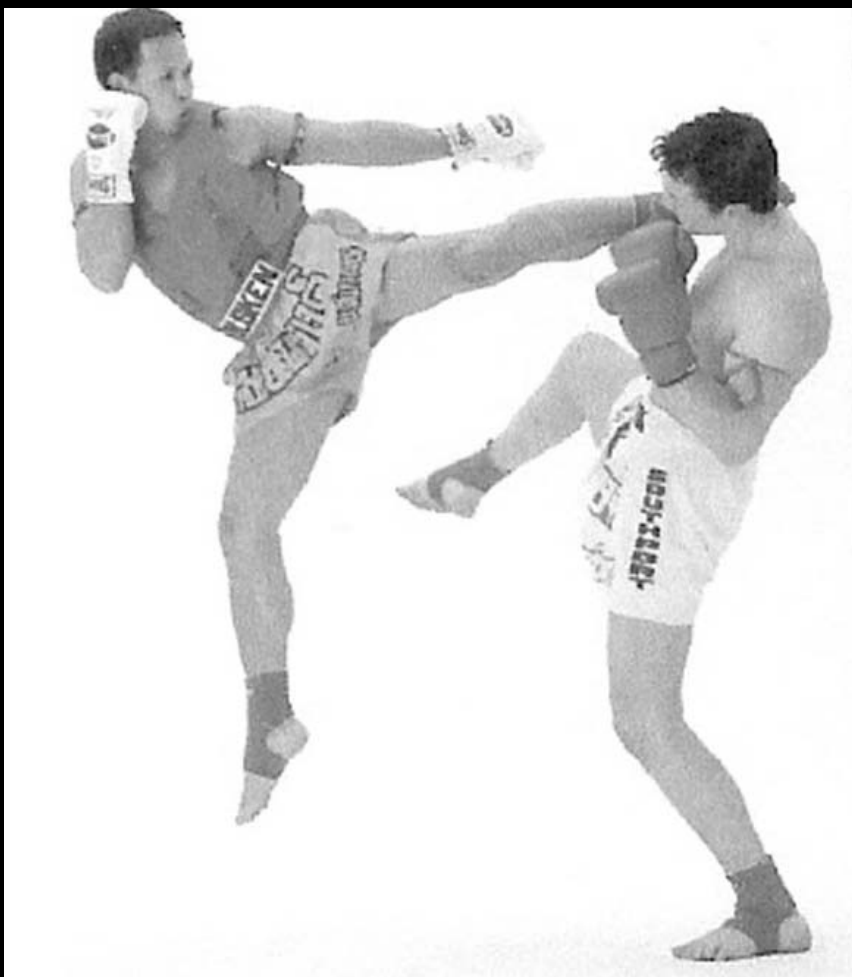
risques, i més si tenim en compte que som col·lectius susceptibles a rebre agressions físiques degut a les nostres tendències ideològiques o a les nostres pràctiques confrontatives. De manera que per a saber-nos lliures recorrem sovint a l'autodefensa esportiva com a mesura preventiva.

La pràctica d'arts marcial o esports de combat dintre els espais dels moviments socials té unes particularitats que la diferencien de la que es desenvolupa a l'exterior. La mera pràctica al marge d'uns circuits de consum i de reconeixement oficial ja és una característica digne de ressaltar. Una altra particularitat és la major aflluència de grups de dones que s'auto-organitzen i practiquen l'autodefensa per respondre a les múltiples i variades agressions de gènere que pateixen dia a dia. En aquest cas l'autodefensa no serveix merament per respondre a una agressió espontània física i puntual, sinó que permet crear dinàmiques d'empoderament, de recuperació de confiança, de coneixement del propi cos i de les

pròpies possibilitats. Una altra de les particularitats és que la persona que acompanya les classes no sol tenir uns coneixements tant elevats com els professors reconeguts, cosa que sens dubte alenteix l'aprenentatge, però dóna un caire d'horizontalitat característic. Per últim, també sorgeixen dintre els moviments socials grups que es preparen per a la resposta col·lectiva, cosa que és difícil de trobar en espais externs.

La pràctica de l'autodefensa esportiva o de les arts marcial pot ser un dels mètodes que podem utilitzar per aturar o respondre els atacs constants contra membres de moviments socials. La oferta és variada depenent de les necessitats o els interessos de cadascú. Wendo, Kick-Boxing, Muay-thai, Jiu-jitsu, Kungfu, aikido, taekwondo, Wingchun, K-1, Ninjutsu, hapkido, valetudo, yung yang ... és igual el què practiquis. Mantén-te en guàrdia, passa't a l'autodefensa.

ZTA BANZAI

ESCRIT D'AGUSTÍN RUEDA SOBRE EL FUTBOL

Agustín Rueda Sierra (Sallent 1952-Carabanchel 1978). L'Agustín va ser un company revolucionari i llibertari Sallentí. Va ser un actiu organitzador cultural, -al Club Juvenil o al equip de futbol "Dynamo" de Sallent, per exemple-, i que es va implicar en lluites veïnals fet pel qual va anar a parar a la presó. També a les laborals, dels miners per exemple. A la presó va participar a les lluites de la Coordinadora de Presos en Lluita (COPEL) i a l'exili, a França, va integrar-se als grups llibertaris anant a parar un altre cop a la presó. Finalment, va ser assassinat pels carcellers, per mitjà d'una brutal pallissa a Carabanchel, sent el primer assassinat de la democràcia a les

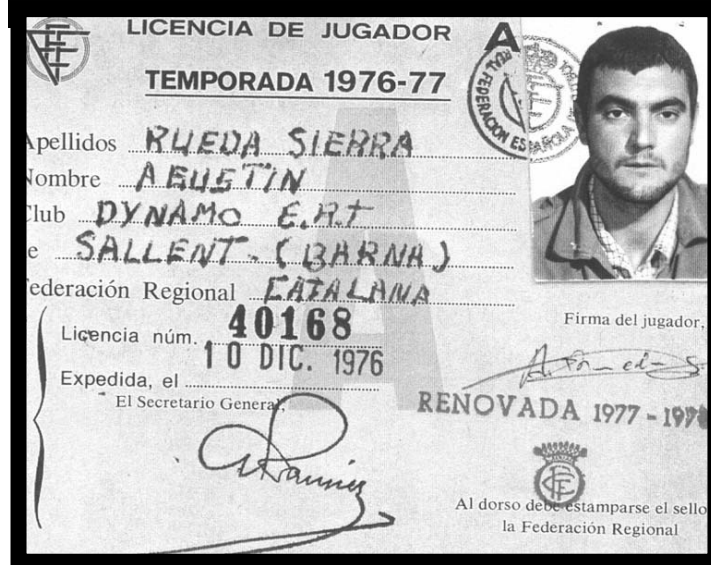
presons. Agustín diu al text que us presentem, que quan surti de la presó tornarà a jugar al futbol. Malhauradament l'Agustín va sortir de la presó però amb les cames paralítiques, el cap obert i el cos destrossat per les tortures dels seus carcellers que no van pagar per això i que han continuat lliures, gaudint de la impunitat que els hi dona el sistema. Les tortures a les casernes policíiques i les presons mai no s'han aturat i avui continuen com segueixen denunciant organismes imparcials i internacionals com són Amnistia Internacional o els grups de suport a presos.

Miedo me da abordar el problema del Dynamo. Nuestra voluntad colectiva de iniciar una revisión ideológica de las bases del fútbol en sus más diversos aspectos de organización, nos han hecho escribir las más bellas y patéticas luchas idealistas. Me acuerdo de choques que han puesto en la picota todo tipo de relaciones, entre ellas las familiares-caducas.

Debemos seguir golpeando con fuerza en la conciencia de la gente, denunciando la enajenación y el monopolio económico que significa el espectáculo del fútbol.

Hemos caído en el error que tuvimos al iniciar la lucha por un equipo popular y del pueblo. Nuestros objetivos eran dos:

Uno, la denuncia del fútbol como ideología y sus estructuras, dando una alternativa a esos dos niveles; otro, convertir al Dynamo en un instrumento eficaz de lucha, capaz de penetrar en otros aspectos de la problemática del barrio. Esto se convirtió en una media realidad; por un lado quemábamos las efigies de los grandes futbolistas, tratándolos de peleles, dirigidos a embotar nuestro cerebro, desviar nuestra atención de los problemas sociales y descargar la violencia acumulada durante el trabajo; todo ello dirigido por unas formas de organización fascistas (los organismos locales, comarcales, regionales y nacionales).

El fútbol es un deporte y parte en varias direcciones positivas, nos sirve como ejercicio físico que mantiene y potencia la salud, regulando a nivel científico como complemento de las necesidades elementales de un desarrollo biológico sano.

Nos alejamos del espectáculo en la acepción burguesa y colocamos su práctica en un equipo colectivo que tenga como base la creatividad, el dominio del movimiento, el

tiempo y el espacio en el terreno de juego, dando a los criterios en torno a cómo debe desarrollarse el deporte-juego-fútbol plena libertad y sin tener en cuenta el resultado del marcador, sino el esfuerzo del colectivo que debe traducirse en una labor potente y de dominio de los factores enumerados. Sus resultados son crecerse en voluntad y trabajo para la superación individual y colectiva, disfrutar del juego y crecer sanos, desechando

cada vez más el horizonte de los goles, la clasificación y los triunfos, y apartarlos de la práctica de unas minorías; que sea el pueblo quien lo practique, tenga cualidades o no.

La forma de organización básica es la asamblea. El monopolio de las juntas directivas que basan su dominio en los socios, en la pasividad de los jugadores, en su carácter de dividir la gestión del fútbol en jugadores peleles y burócratas.

¿Cuál es la alternativa? Por supuesto, asquearse, pero ello no os aparta de la lucha y deja el camino libre a la reacción. Creo que el planteamiento es dar la batalla desarrollando una teoría y enmarcarlos dentro de la lucha de clases.

La ideología del fútbol, a partir de un trabajo de reflexión, es trabajar en las asambleas

con los jugadores y simpatizantes, atacando en cada momento favorable a la junta. Aquí el camino de la táctica a seguir es muy amplia.

El error es creer que quitando una junta o poniendo otra está todo solucionado. También el pueblo con la práctica fascista creía que desapareciendo Franco todo iría mejor. Y ahora la actual "junta" Suárez continúa demostrándonos que no se trata de cambiar las personas sino las estructuras.

Todavía y después de una autocritica, sigo pensando que mi fútbol era bueno (era el fútbol contradictorio del que quiere jugar al fútbol); no voy a olvidarme de él y seguiré jugando cuando salga de estas pocilgas.

AGUSTÍN RUEDA

La ley de la memoria histórica favorece muy poco a las víctimas del franquismo

França, novembre de 2007

Juan Busquets

Después de tres años interminables de prorrogas sucesivas por fin han llegado a un acuerdo, aunque como era de esperar sin obtener las reivindicaciones que las víctimas reclamaban. El fallo principal de esta Ley es de declarar ilegítimos los juicios franquistas, ya que para obtener una Declaración personal, de contenido rehabilitador y reparador, que se abre como un derecho a todos los perjudicados, y que podrán ejercer ellos mismos o sus familiares. Para alcanzar este derecho reparador habrá que solicitar al Tribunal Supremo.

La nueva medida remplace la tan discutida Comisión de Notables, ahora será el Supremo que tendrá esa prerrogativa, y determinará que la persona cuya memoria se busca honrar fue juzgada sin garantías e injustamente condenada. La formula no es mejor ni peor que la anterior, ambas recetas legitimaban el procedimiento judicial militar franquista, ya que para obtener la anulación, habrá que pasar por el Supremo, que valorará la aportación de pruebas y circunstancias que fundamente la revisión, esto supondrá gastos personales de abogados, etc.

Al margen del escarnio que representa para las víctimas del franquismo tener que recurrir al Tribunal de casación para que declare nula la sentencia, que de antemano se sabe que ese trámite no aportará nada a las víctimas. Ya que el Ejecutivo precisa "que esa ilegitimidad no dará lugar a reclamaciones

de ningún tipo". Entonces ¿por qué esta Ley? Se deduce que el Estado no quiere indemnizar a las víctimas como hizo Alemania, Francia, etc. La anulación de todos los juicios del franquismo supone, según el Ejecutivo, rembolsar cantidades astronómicas, y por ese motivo la petición es rechazada. Si lo hicieron otros países ¿por qué no España? Se preguntan las víctimas.

La ultra derecha no está dispuesta a ceder los privilegios obtenidos con aquel nefasto pacto aprobado en 1978, "del borrón y cuenta nueva". Queda demostrado por los detractores del decreto Ley de la memoria histórica, que la han socavado hasta dejarla reducida en muy poca cosa. Entre los más furibundos oponentes es la iglesia, que debió antes de la beatificación de 498 religiosos españoles pedir perdón por su implicación en el sangriento golpe militar que desató la guerra

civil, la jerarquía católica la calificó de "cruzada cristiana".

El portavoz episcopal, Juan Antonio Martínez, afirma que la memoria de los mártires no es una memoria contra nadie sino un aliento para fomentar la reconciliación nacional, y no una provocación. La iglesia con este acto asume sólo su parte de víctima y no la de verdugo.

Hay que recordar las Iglesias de otros países pidieron perdón, por la no-intervención en los genocidios que hubo en los campos de concentraciones nazis.

Hay otros oponentes que también han dificultado la negociación, el Secretario de CiU, Josep Antoni Duran Lleida, condicionó que su grupo estaba dispuesto a negociar la Ley de la memoria histórica pero antes era necesario hacer algunos cambios. Condenar los abusos y actitudes arbitrarias en la

retaguardia republicana sufrida por los nacionalistas católicos. Al final resultará con esta propuesta que los sediciosos eran las víctimas. Antoni Duran Lleida tergiversa la historia a su manera. De una mentira hace una verdad, es una práctica para embrollar y sacar las cosas de su contexto histórico. Si tan sensible es a ese problema porque no hace ningún comentario de los religiosos que fueron detenidos con las armas en la mano, contra el gobierno legitimado en las urnas.

CIU aprovechando que su voto era vital para que la Ley de la memoria histórica fuera aprobada, fijó, antes de dar el visto bueno definitivo, otro cambio. Con referente el "artículo que prevé retirada de símbolos franquistas (escudos, insignias o placas) de edificios públicos y privados, incluidos los de la Iglesia". Duran Lleida, propone como formula que indulte de la

retirada aquellos elementos del patrimonio religioso de la Iglesia Católica. Por lo visto este señor cree que los símbolos franquistas son reliquias respetables, no es imposible con el paso del tiempo estas reliquias se conviertan en objetos venerados. Franco en vida fue llevado bajo Palio, distinción rarísima ¿Por qué no hacéle mártir? De momento el Valle de los Caídos es un lugar de peregrinaje para los nostálgicos del franquismo.

España socialmente lleva un retraso con algunos países suramericanos. Argentina suprimió las Leyes del perdón, con esta decisión saldó las cuentas de su trágico pasado. Mientras que en España se empeña en mantener el pacto del olvido.

En Argentina por primera vez un miembro de jerarquía católica es condenado por siete asesinatos cometidos durante la dictadura. El Tribunal de la Plata ha sentenciado al sacerdote Cristian Von Wernich a cadena perpetua.

La Conferencia Episcopal Argentina ha manifestado que "si algún miembro de la iglesia hubiera avalado con su recomendación o complicidad algunos de estos hechos de represión, habría actuado bajo su responsabilidad personal".

La Iglesia española sigue derroteros totalmente opuestos, no sólo no ha pedido perdón, sino tiene la arrogancia en no retirar los símbolos franquistas que posan en las Iglesias. Debería ser para la Iglesia un sacrilegio idolatrar imágenes que encarnan el crimen, pero por lo visto considera que simbolizan un pasado glorioso.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees
anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos
esquerre.
Berga.

**Centre
d'Estudis
Josep
Ester i
Borràs**

DISTRIBUÏDOR DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

geografia anarquista i situacionista
urbanisme anarquista
antropologia radical
ecologia social
i altres dissidències...

▼ primera concentració de la plataforma Prou sal! a la plaça de la vila de Sallent

El pedaç de Vilafruns i Prou Sal!

Sallent, desembre de 2007

Plataforma Prou Sal! i Cirne

Des de fa uns dies, ja coneixem el guanyador del concurs públic de l'A.C.A. (Agència Catalana de l'Aigua) de la Generalitat, per tancar el runam de Vilafruns (Balsareny). El concurs, que compren la redacció del projecte executiu i la construcció de l'obra, l'ha guanyat una unió temporal d'empreses (UTM) entre Antonio Casado y Cia (Acysa) i Aigües de Barcelona (Agbar).

Anteriorment, l'A.C.A. va encarregar l'avantprojecte d'impermeabilització del runam al Grup Solucions, que serà contractat, juntament amb l'empresa INIBSA, per dur a terme la direcció del projecte executiu i la de l'obra.

Aquest projecte ha estat concedit amb 7,5 milions d'euros de pressupost (uns 1.250 milions de pessetes) i, no cal dir que aquests diners els pagarem entre tots i totes, ja que és diner públic. Tot i que es tracta d'una muntanya de residus generada per una empresa concreta i que aquesta empresa és la que n'ha sortit beneficiada, ara hem de pagar entre tots les mesures per pal·liar els efectes negatius d'aquesta muntanya sobre el medi. Aquestes mesures, que en un principi eren plantejades pel grup Solucions i la Plataforma Montsalat, consistiran bàsicament en tancar amb materials

impermeables el runam, evitant així filtracions de l'aigua de la pluja, a més d'integrar el paisatge amb terra vegetal o geomalla.

► **La plataforma, constituïda ara fa 7 mesos, ha realitzat diferents actes amb la idea de fer créixer la consciència del problema entre la gent, per una banda, i de pressionar a les institucions, per l'altra.**

Des de la Plataforma Prou Sal ens preguntem per què no han gastat aquests diners en començar a treure el runam, si aquesta seria la única mesura que eliminaria el problema d'arrel. A Cardona, per exemple, estan reduint el runam des de fa anys, comercialitzant-lo. Tapar el runam, al nostre entendre, és una mesura tècnica que aporta un nou pedaç al problema, més que una solució real. Lluny d'això, les administracions segueixen actualment la seva política de posar pedaços allà on calgui, deixant fer a l'empresa i lliurant-la de qualsevol responsabilitat.

A més, el runam de Vilafruns és un dels més petits que ha creat la mina i és poca la salinització que aquest genera sobre les aigües, si el comparem amb el del Cogulló (Sallent). En aquest últim, la generalitat n'està autoritzant l'ampliació i, a més de les

ambigües exigències mediam-bientals que ha plantejat a l'empresa, no li ha posat terminis de compliment. Tot això, a més, sobre el futur runam i no sobre l'actual, que és el que està generant, des de fa anys, una salinització creixent.

A què juguen? autoritzen per una banda la perpetuació i agreujament d'un desastre ecològic de grans dimensions i amaguen per una altra un petit runam, per rentar-se la imatge i vendre'ns la il·lusió que s'estan movent per solucionar el problema. Potser això els farà semblar més nets i responsables, però la sal continuarà destruint la vida i el futur de casa nostra, més i més cada dia.

Últimes movilitzacions de la Plataforma Prou Sal!

La plataforma, constituïda ara fa 7 mesos, ha realitzat diferents actes amb la idea de fer créixer la consciència del problema entre la gent, per una banda, i de pressionar a les institucions, per l'altra. Des d'un primer moment s'ha pretès que la gent comenci a parlar d'un tema que, fins ara, no era percebut com un problema per la majoria de la població, objectiu que, a Sallent, s'està començant a aconseguir. El desastre, però, s'entén que no és únicament qüestió d'uns pobles concrets sinó que afecta de manera alarmant a un dels rius principals del país: el Llobregat. En un país que no es caracteritza precisament per la

quantitat d'aigua de què es disposa, s'està permetent la degradació de la qualitat d'un dels rius més importants.

Prou Sal ha fet varies xerrades a Sallent, Castellnou i Santpedor, així com, properament, se'n duran a terme a altres pobles de la comarca. Ha editat dos butlletins propis i nombrosos fulletons per difondre el problema, a més d'una caminada popular al runam del Cogulló. També s'han convocat dues concentracions a la plaça de l'Ajuntament de Sallent. La última de les quals, amb una assistència d'unes 300 persones, s'oposava al moviment d'unes línies elèctriques que constituïria el primer pas cap a una ampliació del runam del Cogulló de Sallent.

Darrerament, davant la demanda de trasllat de les línies per part d'Endesa hem fet una recollida de signatures pel poble. S'han presentat 725 firmes demanant que l'ajuntament no autoritzi aquest trasllat, que permetrà a l'empresa Iberpotash abocar runam sobre les basses de fangs actuals que quedaran soterrades amb el perill de contaminació que suposa i li permetrà a l'empresa, també, continuar la seva política nefasta de pa per avui, fam per demà. És per això que ens trobem en un moment clau en el que és urgent i necessari que el màxim de gent se sumi a la causa i mostri el seu suport, ja que únicament una gran oposició popular podrà aturar el creixement i agreujament de tal atrocitat.

Nombrosos balcons de Sallent deixen veure ja la seva pancarta: PROU SAL! i les associacions de veïns del poble, preocupades per la qüestió, estan aportant esforços propis. És molta l'ajuda desinteressada que ha rebut la plataforma fins ara, que no ha parat de créixer en aquest sentit, però ha de seguir sumant col·lectius i persones individuals si vol canviar la situació actual. Tota ajuda és benvinguda! I, com diu un manifest de la plataforma:

"ja que la contaminació que estem permetent embruta la nostra aigua i la de les generacions futures, creiem, doncs, que parlem també en nom d'aquesta aigua i aquesta terra que no té veu per parlar i que només deixa sentir la seva veu, ferida, quan raja sal en comptes d'aigua a les nostres fonts de sempre."

Per a més informació i mostres de suport a la plataforma podeu visitar la pàgina web www.prousal.org on podreu signar, o podeu escriure a: prousal@hotmail.com

I la història continua...

A mitjans de novembre Prou Sal! va aconseguir 725 signatures de veïns del poble de Sallent per demanar que no es faci efectiu el trasllat de les línies elèctriques que passen per sobre de la zona més propera del runam a les ruïnes ibèriques mil·lenàries

Continua a la pàgina següent

del Cogulló. Els qui van signar ho van fer no tan sols per els conseqüentment perill per les mateixes, sinó també per que l'abocament del runam no es faci sobre l'antiga bassa de fangs. Es un risc que ens haurien d'estalviar si volen començar a fer "minimització" de les conseqüències ambientals. Poc després va aparèixer a l'AVUI l'anunci oficial de l'ajuntament conforme s'engegava el tràmit legal per portar a terme el trasllat.

Com es que si el senyor Moltó "regnav" a Sallent des de el més d'abril, la empresa no va començar a tramitar l'expedient el dia 1 de setembre?; si ho fan a finals de novembre cal que passin al menys 3 o 4 mesos com a mínim entre l'exposició pública (30 dies), la seva tramesa a comissió d'urbanisme de la Diputació de Barcelona, la seva aprovació - o no - i el seu tràmit pel consell comarcal més les festes de nadal i, a més, ENDESA ha comunicat que necessita 21 dies per fer els treballs... els serveis jurídics d'Iberpotash no crec que siguin tontos.

La conseqüència de tot això es que Iberpotash va comunicar el passat mes de desembre que, si no aconseguixen moure les línies abans, la empresa farà una parada tècnica a partir del proper 15 de febrer. De res val que Moltó-Pilatos es rentes les mans comunicant a la comissió d'urbanisme el dia 18 que per part de l'equip de govern de l'ajuntament, el trasllat ja es aprovat. I tot això el dia abans que Prou Sal! presents 1402 al·legacions al projecte juntament amb d'altres dels partits de la oposició!. Quina falta de respecte!

Es clar que la empresa te cartes amagades i mentrestant la fomentada por dels miners ja li va bé.

Un altre cosa es que els comitès d'empresa s'han dedicat a recollir signatures entre ells i els familiars i amics mes propers (més de 5000 signatures) per demanar l'agilització d'un tràmit legal que te el seu temps de formalització ja establert per llei. Que fan els sindicats?!, no haurien de demanar explicacions a l'empresa pel retard en el tràmit?, son els treballadors culpables de la falta de previsió de l'empresa?. No haurien d'exigir els sous íntegres durant la durada de la parada tècnica?. Tot això ens porta a pensar que, si la empresa tingues la voluntat de aportar solucions al problema, hauria de començar per evitar un enfrontament entre els partidaris d'un futur sostenible al poble de Sallent i els que depenen del seu treball i el seu sou d'Iberpotash per tirar endavant en la vida. Es lo de sempre, "divide i venceras" va dir Juli Cèsar, el que sobre els cadàvers dels soldats propis i enemics vençuts, pactava amb els seus cabdills una sortida "digna". Ai si el meu avi aixequés el cap!

▼ Un arbre mort per la sal amb Sallent al fons

La Sal i el Capital

Sallent, novembre de 2007

Salat

Davant la pregunta: ¿com és possible permetre que una empresa com Iberpotash segueixi gaudint de tanta impunitat, beneficiant-se d'una agressió tan flagrant i evident al territori? Sembla que no trobem una resposta clara. Per a molta gent pot fer la impressió que es tracta d'un error administratiu, una "patinada" més dels nostres polítics ineficients, o inclús hi ha qui hi veu mala intenció dels propietaris israelians, que no tenen consciència ecològica. Es considera, molts cops, un cas aïllat, una desgràcia concreta a la que la democràcia actual ha de poder trobar una solució. Però un cas aïllat deixa de ser-ho quan veiem que es repeteix en diferents formes a la nostra societat. El Pla Caufec, el pantà d'Itoiz, l'AVE, el 4t cinturó, la M.A.T., l'especulació urbanística, són només alguns dels molts exemples en que podem veure com empreses privades es fan d'or agredint el territori, destruint el medi i ignorant les necessitats i voluntat reals de la població.

Es tracta d'empreses amb un poder econòmic davant el qual els governs no actuen, justament perquè encaixen a la perfecció amb el model

econòmic i de creixement que defensen els partits de l'actual democràcia neoliberal. I en això el problema de la sal n'és un exemple claríssim, quan veiem com Iniciativa per Catalunya, els Verds i Ecologistes de debò, estan concedint una ampliació del runam del Cogulló que tindrà greus repercussions mediambientals al país.

I es parla del poder del diner, però sovint costa parlar d'aquest sistema pel seu nom: el capitalisme neoliberal. De fet, aquest concepte ha passat de moda per una immensa majoria de la població ja que ens han venut que és l'únic possible i per tant no té sentit que discutim sobre la seva existència. Tot i això, el capitalisme es troba, cada dia més, en la majoria d'àmbits de les nostres vides. Bombardeig constant de publicitat; pagar, cada cop més, per les necessitats bàsiques, sense que els salaris pugin; uns mitjans de comunicació controlats per grans grups empresarials; el consum desorbitat i compulsiu per patrocinar un creixement insostenible; el petroli com a motor de l'economia i tot de recursos "renovables" que s'afanyen a controlar les mateixes corporacions; la dona objecte i moderna, esclava d'una aparença creixent i d'una productivitat obligada als dies que

corren... I tot això, sense esmentar que la gran majoria de la població mundial viu en condicions miserables...

I és que la realitat és complexa, però salta a la vista. Cada dia més, les desigualtats econòmiques s'accentuen, el poder i la riquesa es concentren en mans de més pocs. Es segueix parlant de l'extrema pobresa com el gran problema, obviat el principal: l'extrema riquesa. Ignorant que són les grans empreses dels països del "1r món", o "civilitzats", les que espolien els recursos i sotmeten econòmicament els països més pobres. O la deslocalització en augment, que redueix els costos de les empreses i en maximitza els beneficis aprofitant la inexistència de lleis ambientals i laborals dels països "perifèrics". Tot això, lluny de ser danys col·laterals, es tracta d'una necessitat inherent al capitalisme, que viu i creix en base a aquestes desigualtats. És a l'arrel mateixa del funcionament del sistema.

I en el tema de la sal, si diem que anem a l'arrel del problema, doncs anem-hi i ataquem el capitalisme com a marc que permet i perpetua aquestes situacions que, lluny de ser aïllades, són el pa de cada dia. Preguntem-nos perquè arriba el tren a Sallent, no per a les persones sinó per a la

indústria, quan el transport públic mai havia estat tan car i escàs. Mentre aquest sistema econòmic segueixi existint, existiran casos com el d'Iberpotash, partint de la base que les decisions de les grans empreses acaben afectant més a les nostres vides que les decisions dels propis polítics, convertits en titelles del gran capital.

Aigües de Barcelona, gran holding empresarial, és un exemple proper d'empresa d'aquí que ha anat a "fer fortuna" en altres països. S'ha dedicat a privatitzar l'aigua a països com Colòmbia, Argentina, Xile o Bolívia, dificultant-ne l'accés a milions de persones i generant forts conflictes socials al país. Segons el mateix director d'Agbar, "El negoci de l'aigua és estratègic per a nosaltres i ens presentarem a tots els concursos de privatització que es plantegin, tant a Espanya com en altres països". A més, fa uns dies, ha resultat guanyadora, juntament amb altres empreses, d'un concurs públic per tapar el runam salí inactiu de Vilafruns (Balsareny), pressupostat en 7,5 milions d'euros. Així, seguiran lucrant-se amb diner públic, en aquest cas per posar un nou pedaç al creixent problema dels runams salins.

Quan la Memòria s'escriu en majúscules

Espinalbet DF, novembre de 2007

Marginal

Por em fa, quan sento a parlar de la Memòria en singular majestàtic. I és que les pretensions d'objectivitat i els relats unívocs i totalitzadors semblaven coses del passat però es veu que estan tornant des de l'esquerra parlamentaria. Fa temps que hi havia en la societat civil una aposta per a la recuperació de la memòria històrica, crítica amb la política de (des)memòria històrica pactada en la transició postfranquista. A la fi dels anys setanta hi havia un pols en la societat espanyola marcada per moltes pors i mancances, uns pocs anys que havien de suposar la sortida del règim totalitari de Franco vers una democràcia parlamentaria. Aquell estira-i-arronsa va parir una transició que en el seu moment va ser una sortida al final de la dictadura, però que passats uns anys ha demostrat les seves falles i ha portat a diferents sectors socials a insinuar la necessitat d'una segona transició. Aquesta nova mentalitat segurament es deu a la nova generació filla ja de la democràcia, però noves peces reapareixen al tauler de joc de la política espanyola i una història que sembla repetir-se: moviments anti-monàrquics, des de l'esquerra i des de la dreta; el pols entre una i altra Espanya; els nacionalismes; etcètera.

Arreu s'està reobrint el passat, a Espanya i a països llatinoamericans com Xile o Argentina. És ara l'esquerra que està reobrint un passat que va passar de puntetes per les dictadures, i avui hi ha qui comença a seure als bancs dels acusats, a Xile o Argentina, per exemple. Així i tot, són moviments des dels governs i per tant subjectes als partits o tendències que hi ha al darrera i a la coacció de poders fàctics (sobretot a

Xile). S'obren fosses i museus, i amb ells una nova Història canònica.

Espanya és un d'aquests països que suposadament esta reobrint el passat, però amb algunes diferències respecte als països llatinoamericans citats. ¿Saben allò de tants caps tants barrets? Doncs és una mica cert; i, sense caure en el negacionisme, és clar que hi ha moltes maneres de veure les coses i moltes històries petites, personals, que ens matisen les històries canòniques que ens volen fer acceptar partits, sindicats i governs.

Fer de la Història una Llei és una bestiesa i un acronisme, i en el cas espanyol no porta enlloc. Perquè té sentit jutjar un militar colpista o un capellà torturador però no té sentit fer una Llei sense conseqüències penals ni tant sols morals (com seria l'anul·lació dels judicis franquistes). Així doncs, ens trobem amb una Llei que no va més enllà de la propaganda política i que no compta ni amb el suport de tots els grups parlamentaris ni molt menys de la societat civil.

Surten doncs, lleis del Govern (el central i el català) i propostes de recuperació de la memòria: conferències, premis literaris... i al darrere interessos polítics concrets. I tot acaba sent una amaniada on els partits parlamentaris que estan al govern reescriuen la història, amb poques diferències respecte a la cantarella que hem sentit el darrer quart de segle: simplement es posa èmfasi en la lluita antifranquista dels esmentats partits i es treu una mica de protagonisme al franquisme aperturista. En fi, si voleu Transició us en podeu fer un fart: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (En Transició); Palau Robert (Tarradellas, Manolo Vázquez Montalbán...); Papers de Salamanca; i anar fent...

Syngenta assassina

Les empreses multinacionals continuen actuant com durant el colonialisme, robant les riqueses dels països sense permetre el lliure desenvolupament d'aquests, tot responant amb la mort a qui s'atreveix a plantar-los-hi cara.

Manresa, gener de 2008

Ningun si cansa

A finals d'octubre del 2007 la multinacional suïssa dedicada a l'experimentació de transgènics i al negoci de les llavors patentades va assassinar a trets, a l'estat de Paraná de Brasil, a un militant de l'MST (Moviment dels treballadors rurals sense terra). Els fets van passar durant el transcurs d'una acció de protesta on es van ocupar unes terres al sud del país, les quals Syngenta les utilitza per l'experimentació il·legal de transgènics. 40 pistolers paramilitars, contractats per l'empresa, es varen presentar al lloc dels esdeveniments responant a trets a l'ocupació pacífica dels camperols. El resultat va ser cinc ferits de bala i la mort per impacte de bala del militant Keno

Empreses com Syngenta, Monsanto, Dupont, Bayer, Carrefour i un llarg etc. estant invertint al Brasil amb el clar

objectiu del gran i ràpid benefici. Utilitzen importants extensions de terres per dominar als camperols brasilenys fent proliferar els transgènics i les llavors patentades, provocant la dependència dels treballadors rurals vers les multinacionals, com també impactes contra el medi natural i la salut humana que encara desconeixem. Per altra banda hi han molts interessos econòmics en aprofitar grans extensions de terra pel cultiu d'agrocombustibles: per saciar la set de petroli mundial s'experimenta el cultiu de canya de sucre per produir etanol i el de gira-sol per produir biodiesel. S'estan alimentant els cotxes europeus i nord-americans quan al Brasil hi ha gent que passa gana.

Són milions les persones que depenen del camp i no tenen accés a treballar la terra perquè aquesta està en mans dels latifundis o de capital estranger. La llei agrària vigent al Brasil beneficia a qui tingui diners per pagar la terra i no a qui en tingui necessitat i capacitat per

treballar-la. Però des de l'any 1979 van haver-hi grups de persones que van agafar les seves vides amb les pròpies mans, sense deixar-se sotmetre pels desitjos dels poderosos. Van començar a okupar terres per poder viure-hi i treballar-hi, les okupacions van anar proliferant i l'any 1984 es realitza la primera okupació com a MST. Actualment hi ha unes 300.000 famílies en assentaments o campaments de l'MST, presents en 23 estats diferents del Brasil. Les principals reivindicacions del moviment són: la lluita per la terra, la reforma agrària i la transformació social.

► **Les empreses multinacionals continuen actuant com durant el colonialisme, robant les riqueses dels països sense permetre el lliure desenvolupament d'aquests, tot responant amb la mort a qui s'atreveix a plantar-los-hi cara.**

El conflicte amb les multinacionals es evident, l'explotació pel lucre entra ràpidament en contradicció amb l'objectiu d'auto-suficiència, de sobirania popular, que reivindica l'MST. Un dels moments en que aquest enfrontament es va concretitzar fou el passat 11 de desembre: dia lluita contra les multinacionals en general i contra Syngenta en particular. Al llarg del país es van realitzar diferents accions; a destacar l'ocupació de la fàbrica de Syngenta a l'estat de Sao Paulo. Centenars de persones van entrar a la fàbrica de bon matí, durant el canvi de torn; es va convidar als i les treballadores a tornar a casa seva, la fàbrica es va paraitzar mentre es decorava amb pintades com "Syngenta assassina, fora de Brasil", "Keno vive". Els crits que es podien sentir eren. "Reforma agrària! Per justícia social i sobirania popular!", "Temerem a la pobresa però no a la mort!". Es va expropiar el menjar, convertint l'enorme fàbrica en menjador popular. Al cap d'unes 10 hores van arribar les forces de xoc de la policia estatal obligant a marxar sense incidents a les 300 persones.

L'empresa Syngenta te presència als Països Catalans: les seves oficines es poden trobar al carrer Balmes numero 117 de Barcelona. També estan presents a Madrid (carrer Ribera de Loira 8-10) a Almeria, Sevilla i Valladolid.

Ni Chavistes, ni opositors: anarquistes, anti-imperialistes i contestataris

Venezuela, desembre de 2007

El de la Barretina

Una de les principals crítiques que es pot realitzar al "socialisme del segle XXI" és l'intent d'institucionalització de les lluites socials, la cooptació del moviment popular per part de l'Estat. L'intent de creació del partit únic o la inclusió del "Frente 5 Columna" en l'aparell estatal conformant el denominat Poder Popular anirien en aquesta direcció. Seguint aquesta lògica, grups de les bases chavistes passen a ser funcionariat del govern. Altres actors polítics esdevenen servils als postulats estatals per rebre les tan codiciades subvencions. Aquests sectors de població són els encarregats de crear juntes, cooperatives, consells comunals no per les necessitats reals de la població i derivades de les seves lluites, sinó com a voluntat de l'Estat d'arribar amb tots els seus tentacles a tots els estrats de la població. Gent que tradicionalment havia estat combativa és introduïda a la dinàmica del partit, a l'estructura de poder. Les reivindicacions no sorgeixen de les bases, sorgeixen de les necessitats governamentals. La pressió constant de la oposició reaccionària empeny al govern veneçolà a impulsar constants mobilitzacions de suport al líder veneçolà. La gent deixa de ser revolucionària.

cionària per passar a ser chavista. L'art del grafiti deixa de ser contestatari per clamar simplement el si o el no a unes determinades reformes.

A la "Venezuela Bolivariana" no hi pot haver ningú més a l'esquerra de Chàvez. O estàs amb ell o estàs contra ell. Grups anarquistes són titllats de ser meres marionetes de l'oposició. Són introduïts en la denominada "Lista Tascón", que impedeix que puguin a treballar com a funcionaris de l'Estat. Però fins i tot l'existència d'una guerrilla comunista que segueix operativa és acusada per l'estat veneçolà com a reaccionària. Qualsevol acció de confrontació, (destrucció de bancs, caixes, comerços de multinacionals) és reprimida pels que concorren el Palau de Miraflores. La dialèctica del president contra l'imperialisme espanyol cau pel seu propi pes per alguns fets ben clarificadors. Grups "anarco-chavistes" foren reprimits el 12 d'Octubre passat, dia de la Resistència Indígena, quan optaren per fer caure una estàtua de Cristòbal Colón i la dugueren davant del Palau del Govern esperant rebre una gratificació per part del líder veneçolà. Tots els implicats foren detinguts per les forces de l'ordre "bolivarianes" i es demanaren

veu, en algunes ocasions "es passa llista".

Un dels objectius de la passada reforma era permetre la intervenció de l'exèrcit en tasques d'ordre públic, en la repressió de les mobilitzacions. No només la oposició reaccionària seria víctima d'aquest cos, els grups d'extrema esquerra també estarien al seu punt de mira. L'augment de les inversions en la militarització de la societat, sempre explicades per la imminent intervenció nord-americana, ens poden recordar a la retòrica de la URSS en l'època de la guerra freda. Una militarització que pot esdevenir en el futur un problema per Chàvez, ja que tot i que és cert que hi ha un petit sector de l'exèrcit que està d'acord en els seus postulats, també és cert que hi ha molts sectors dintre l'exèrcit reàcis a la "revolució". La defensa constant que realitza el nou llibertador de la figura de la policia xoca directament amb la

visió que tenim els i les anarquistes d'aquest cos.

Un cos que acumula - com no - denúncies constants de vulneració dels drets humans. A les presons veneçolanes hi ha pràcticament 20.000 persones preses. Un 60 % d'elles estan empresonades sense un procés judicial obert. Les condicions de vida són francament dures. L'estat veneçolà ha concedit el permís per a la construcció d'una futura macropresó similar a la de Zuera anomenada "La comunidad" a l'empresa espanyola Solub-Cegema. Els grups de suport a presos com la Cruz Negra Anarquista tenen vetada l'entrada a les presons.

dis-

culpes formals a l'ambaixada espanyola per aquests "lamentables fets". Diversos chavistes de base han denunciat a ONG's que han estat acomiadats per no haver assistit en actes i manifestacions de suport a Chàvez, on pel què es

na, ja que actualment s'està important aproximadament un 80 % dels productes. De fet tot i la retòrica presidencial molts dels interessos de les multinacionals a l'estat veneçolà no s'han ni tocat. Frases del president d'una de les associacions empresarials més important de Veneçuela - el senyor Alejandro Uzcategui, de "Empresarios por Venezuela" - demostren fins a quin punt estan en perill els beneficis de les empreses: "Aquí el poder económico fuerte sigue en manos de los mismos que lo tenían en la cuarta", "Siempre hemos estado con los gobiernos que ha elegido el pueblo", "Chàvez garantiza la paz para los empresarios", "Yo quisiera formar parte de las milicias populares", "no te imaginas la cantidad de empresarios socialistas que hay en Venezuela"... Dels 34 bancs privats que hi ha a Veneçuela 12 no han pagat impostos i 9 han pagat menys del 10% dels seus beneficis. És impressionant la mà de seus i de comerços d'empreses imperialistes que pots trobar, per exemple, a Caracas. Un president socialista el què suposadament hauria de fer seria impulsar un consum responsable a la societat i la veritat és que a Veneçuela passa justament el contrari. Com que la economia està tan basada en el sector de serveis (sustentada únicament en els petro-bolívars) no es posa cap tipus de fre al consum. Les eleccions a Venezuela coincideixen sovint en desembre. Justament quan la població ha cobrat els subsidis estatals equivalents a tres mesos de sou.

El sorgiment de l'anomenada bolígarquia podria ser una altra de les qüestions a tocar. Hi ha gent que s'està enriquint a costa de sustentar el poder, l'estatització de determinades empreses està fent que gent pròxima al senyor Hugo estiguin traient profit econòmic de la revolució. De fet un dels negocis que últimament està tenint més èxit a Caracas és l'especulació urbanística estatal que nosaltres sempre hem criticat, que està remodelant els barris i creant processos de gentrificació.

A nivell medioambiental el socialisme del segle XXI no surt tampoc massa ben parat. Les empreses mixtes en petroli i mineria impliquen la destrucció d'un milió de Kms quadrats (incloent 500 mil kms quadrats de mar territorial) que estan sotmesos a la explora-

ció i explotació petroliera. L'última reserva pesquera del país compresa entre la Isla Margarita, Los Testigos i Puerto Sucre" serà destruïda amb el projecte gasífer Gran Mariscal Ayacucho. El pla miner nacional exposat pel president implica l'afectació del 52% del territori nacional, principalment en les zones de major biodiversitat com són els Estats Bolívar, Amazonas, Delta Amacuro, Sierra de Perijá i Los Andes. Només a Perijá es calcula que degut a les concessions a les transnacionals del carbó estan en risc 500 mil hectàrees de bosc i 7 milions de tones de vegetació primària.

Per sí això fos poc, estaria bé escoltar les crítiques que les comunitats indígenes com la Wayuu estan realitzant de l'administració bolivariana. Expliquen en primer lloc que tot i que existeix un Ministeri per afers indígenes aquest ha estat seleccionat pel president sense prèvia consulta a les diverses realitats aborígenes. De fet, la lògica estatal ha creat juntes d'acció comunal dirigides per l'administració en comunitats indígenes. Juntes comunals no reconegudes per les mateixes comunitats, que veuen com es posen en perill les seves formes d'organització ancestrals i tradicionals. La comunitat wayuu denuncia també que està rebent pressions i persecucions per part d'empreses de carbó amb capital estatal.

Front a tot això sempre ens poden objectar que s'han desenvolupat programes per a l'eradicació de la pobresa o d'intercanvi de petroli per medicines o aliments. Però des d'una òptica anarquista es vislumbra que l'assistencialisme estatal pretén sempre mantenir fidels aquells a qui serveix. En definitiva, no es pretén acabar amb la pobresa i la desigualtat sinó més bé mantenir tot un segment de població dependent de l'estat.

Aquestes són només algunes de les argumentacions que podem armar per desenmascarar el socialisme del segle XXI. Sense dubte no és per això que tots nosaltres hem estat lluitant des de fa tan de temps. Donar suport a l'estat chavista és condemnar al moviment anarquista i contestatari a la seva desaparició. Les reformes treuen el què les lluites aporten. Un altre món és possible, només sobre les ruïnes de l'existent.

Monique wittg, no es neix dona

Inclòs dins de l'àmbit del pensament feminista francès, l'obra de Monique Wittig ha arribat a construir un important punt de referència dins de la producció feminista de la "segona onada". Els seus escrits teòrics i els seus assajos literaris posseeixen sense cap dubte, a part d'unes claus i polèmiques formulacions,

estimulants pensaments que no deixen d'obrir la reflexió i la imaginació a futurs desenvolupaments feministes. Els seus assajos posen en qüestió algunes de les premisses bàsiques de la teoria feminista contemporània.

Manresa, novembre de 2007

Columna Clitoriana

Wittig va néixer en ple període d'entreguerres, a la França de 1935, concretament a Dannemarie, a la disputada zona d'Alsàcia. Estudià a la Universitat de París, on l'any 1950 es llicencià en Lletres i es doctorà en Lingüística.

Instal·lada a París començà a escriure i a militar al Mouvement de Libération des Femmes. És impossible ubicar la influència de Wittig en un sol camp, ja sigui literari, polític o teòric, doncs el seu treball els travessa tots ells, i és precisament aquesta multidimensionalitat la que atorga gran transcendència al seu pensament. A part de dedicar-se a la docència universitària treballà a la Biblioteca Nacional de la capital francesa i en una editorial. No es pot dir que la seva producció cultural fos poc intensa ja que va escriure novel·la, teatre, assaig i poesia; a part, també col·laborà amb Simone de Beauvoir(1) i amb l'economista socialista Christine Delphy(2) a la revista *Questions Feministes*. Al 1970 Monique Wittig fou integrant des dels primers moments de les Feministes Revolucionàries(3). Malgrat formar part d'aquest grup a Monique Wittig se la recorda principalment per haver-se declarat lesbiana i haver desenvolupat una literatura lesbica en un món on la societat ignora i margina els drets de les persones a escollir les seves preferències sexuals. Emigrà als Estats Units al 1976. Morí el 3 de gener del 2003 allà on realitzà part de la seva carrera docent i la seva carrera al interior dels Women Studies, a Tucson, Arizona. Algunes de les seves obres són *L'Oppoponax* (1964), *Les Guérillères* (1969), *Le corps lesbien* (poesia, 1973), *Le voyage sans fin* (teatre) i l'assaig *La pensée straight* (1978) i *One is not born a woman* (1980).

Pensar en Monique Wittig i la seva obra ens condueix ràpidament cap al lesbofeminisme. Tot

i que resulta difícil parlar d'allò gairebé inexistent, d'allò que no es parla en la majoria de cercles acadèmics ni dels anomenats moviments socials i, rascar en allò negat; el feminisme dels anys seixanta i setanta, és a dir, l'anomenat "feminisme de la segona onada", pot considerar-se com l'inici d'un moviment i d'una teoria lesbiana sistemàtica i organitzada, tot i que els orígens de les manifestacions o reivindicacions de les lesbianes els podríem ubicar molt més enrere.

Dins dels plantejaments de l'anomenat feminisme radical -i també, del feminisme socialista i liberal-, algunes autores començaren a exposar els problemes que afrontaven les "dones lesbianes". Aquestes es veien -i es veuen- en la gens fàcil situació d'haver de fer front a la discriminació i l'opressió derivades de la condició de "dona", sumada al rebuig i desavantatges socials que comporta la condició de "lesbiana". Des d'aquells primers escrits la qüestió del lesbianisme s'encarà amb dues perspectives diferents. Per una banda, moltes autores parlaren de ser lesbianes com una fórmula de fer front a l'opressió exercida per part dels homes cap a les dones. Apuntaren que ser lesbiana no estava lligat a una opció o pràctica sexual, sinó a una actitud política (entre aquestes autores figuren A. Rich, C. A. Douglas i G. Berson entre altres). L'anomenat lesbianisme polític va ser un signe d'oposició a les pautes masculines, un replegament en la feminitat des del qual fer front al patriarcat. Per altra banda, moltes autores lesbianes rebutjaren aquest sentit d'entendre el lesbianisme i reivindicaren una teoria lesbiana en un sentit més estricte, és a dir, una teoria que es centrés en la problemàtica específica de les dones amb una identitat i una vida sexual específicament

lesbianes.

A part de les dues perspectives assenyalades més amunt, Monique Wittig, fa una colpidora afirmació que es desprèn d'una concepció del sexe com a conseqüència de les relacions d'opressió. Sota el títol *The Straight Mind and Other Essays*, publicat l'any 1992, Wittig reuní assajos teòrics escrits al llarg dels anys 70 i 80 sobre feminisme, llenguatge i literatura que van tenir una gran influència. Allò que Wittig denomina *The Straight Mind* és la cultura normativa heterosexual, que és, justament, el que el seu treball intenta desmascarar. Aquí és justament on Wittig exposa el seu lesbianisme materialista amb el qual persegueix anar més enllà de la categoria "dona", cosa que implica qüestionar tant el paper assignat a la dona com criticar el predomini ideològic, polític i econòmic de l'home. Formula així la polèmica tesi per la

Continua a la pàgina següent

qual ha arribat a ser molt coneguda: "les lesbianes no són dones":

Seria incorrecte dir que les lesbianes es relacionen, tenen relacions sexuals o viuen amb dones, ja que la noció de "dones" només pren significat en sistemes de pensament heterossexuals i en sistemes econòmics heterossexuals. Les lesbianes no són dones(4).

Wittig afirma que el concepte de lesbiana no és una categoria sexual, i redueix les categories sexuals a "home i dona", definint-les en termes "econòmics, polítics i ideològics", és a dir, en termes de relacions de poder. Segons la interpretació de Judith Butler, la postura de Wittig revela un anàlisi del lesbianisme des de l'antiessencialisme, és a dir, un anàlisi que descarta una explicació en termes biològics -deterministes- i que subscriu la idea que tant la categoria "dones" com la categoria "lesbianes" respon a una construcció històrica, social i cultural(5). Per explicar-ho més detalladament cal dir que les lesbianes no són dones perquè el terme "dona" assumeix, per Wittig, un caràcter polític dins d'un context cultural on l'heterossexualitat és el seu centre. D'aquesta manera la paraula "dona" sempre designa la relació de dependència de les dones respecte els homes. "Dona" només pren sentit en sistemes econòmics i de pensament heterossexuals. Amb la negació a l'hora d'incloure les lesbianes dins la categoria "dona", Wittig subverteix el feminisme que ella titlla com a heteronormatiu.

L'any 1978, durant la conferència anual de la Modern Language Association a Nova York, quan Monique Wittig va concloure la seva conferència The Straight Mind amb la frase "les lesbianes no són dones", la calurosa acollida del públic va ser precedida per un moment d'estupefacció i de silenci. El sorprenent punt de vista de Wittig era inimaginable en aquella època. En realitat, s'havia passat una pàgina de la història del Moviment d'Alliberament de les Dones, i per una persona que precisament havia estat una de les seves principals promotores a França. Des de començaments de segle XX, tot el moviment de lluita de les dones, des de la defensa dels "drets de les dones" fins a l'anàlisi feminista de "l'opressió de les dones" havia pres com a fonamental "el punt de partida de les dones". Semblava ser una

cosa inqüestionable. I aleshores aquesta afirmació, "les lesbianes no són dones" trastornà completament tot el moviment, teòrica i políticament. L'afirmació de Wittig posaria en qüestió el punt fonamental que el feminisme mai hauria criticat: l'heterossexualitat; no ja concebuda com a sexualitat, sinó com a règim polític.

Al llarg de la revisió que Wittig realitza de la tradició feminista i, pel seu particular interès per la categoria "dona", una de les pensadores que Wittig té molt present és Simone de Beauvoir. Amb el nom que Wittig dóna al seu escrit, One is Not born a Woman publicat al 1981, s'hi pot apreciar ràpidament allò que al llarg de la seva argumentació s'hi anirà desenvolupant, que ni es neix dona ni existeix tampoc la necessitat d'arribar a ser-ho. Aquesta afirmació complementa o fins i tot contraposa la formulació de Beauvoir. Aquesta no discuteix pròpiament l'ús del terme "dona" sinó la denotació patriarcal de la seva conceptualització i el procés concret al qual la dona es troba sotmesa al llarg del seu esdevenir "dona". Wittig reconeix que anteriorment Beauvoir havia insistit en la crítica a les tesis defensores del determinisme biològic. No obstant però, Wittig persisteix en denunciar el determinisme biològic ja que malgrat l'obra de Beauvoir segueix existint, i també dins del feminisme, la interpretació biològica de l'opressió de les dones. A més a més, i més enllà de Beauvoir, Wittig creu que no només la subordinació de les dones és un fet social, no natural, sinó que també ho és la mateixa divisió humana entre dones i homes. L'afirmació de l'existència de dos sexes naturals i de la legitimitat de la relació heterossexual també com a natural és precisament el que posa clarament en qüestió el text One is Not Born a Woman (No es neix dona).

A principis dels anys 80 a França i al Quebec moltes lesbianes començaren a denominar aquest punt de vista "lesbianisme radical" i revisaren completament les seves estratègies. Les lesbianes radicals havien arribat aleshores a un acord bàsic que considerava l'heterossexualitat com un règim polític que havia d'ésser enderrocat, i totes s'inspiraven en els texts de Monique Wittig. Per elles el treball de Wittig era un punt de partida per l'anàlisi i l'acció. Tota la història havia de ser revisada. Quan es reconsidera la història des d'aquest punt de

vista és interessant destacar que els primers passos per una crítica de l'heterossexualitat com a "institució política" s'havien plantejat ja a principis dels anys 70 per algunes lesbianes separatistes dels Estats Units(6). Però el lesbianisme separatista nord americà no profunditzà en aquest anàlisi. El seu objectiu fou més aviat desenvolupar, dins d'un marc essencialista, nous valors lèsbics dins de comunitats lèsbiques. Això suposaria, i suposa encara avui, ignorar que "l'heterossexualitat (...) només pot garantir el seu poder polític destruint o negant el lesbianisme(7)". Llegint a Wittig podem extreure que per aquesta l'estratègia de comunitats lèsbiques és estratègicament necessària però si aquestes mateixes no es troben ubicades dins d'un context polític que vulgui abolir el sistema heterossexual, el seu significat és totalment diferent; es tracta aleshores de crear una "nova categoria". És només a través de la destrucció de les categories existents des d'on podem conduir-nos cap a un canvi real. Això és el que hem arribat a entendre gràcies al treball de Monique Wittig: no es tracta de substituir "dona" per "lesbiana" sinó d'utilitzar la posició estratègica d'aquestes per destruir el sistema heterossexual.

Nosaltres (les lesbianes) som esclaves fugitives (...), desertores de la nostra classe(8).

Wittig evidencia la necessitat de moure's entre la teoria i la pràctica política, fet que suposa un gran repte ja que implica una cura i una voluntat permanent per reconsiderar les nostres accions i posicions polítiques(9).

La consciència de la opresió no és sólo una reacció (una lucha) contra l'opressió. Supone también una total reevaluación conceptual del mundo social, su total reorganización con nuevos conceptos(10) ...

Així, per Wittig, s'ha de dur a terme una transformació política dels conceptes clau, és a dir, dels conceptes que són estratègics per nosaltres. Al no qüestionar el règim polític heterossexual, el feminisme contemporani consolida aquest sistema, en comptes d'eliminar-lo. De la mateixa manera, el desenvolupament contemporani de la noció de "gènere" sembla que emmascara o amaga les relacions d'opressió. Sovint, "gènere", tot i ser un intent de descriure les relacions socials entre homes i dones, amaga o mini-

mitza la noció de "classes de sexes", eliminant així la dimensió política que determina aquestes relacions. El pensament lèsbic de Wittig no busca transgredir sinó que busca suprimir completament les categories de gènere i sexe en les quals es basa la pròpia noció d'universalitat.

► **Wittig afirma que el concepte de lesbiana no és una categoria sexual, i redueix les categories sexuals a "home i dona", definint-les en termes "econòmics, polítics i ideològics", és a dir, en termes de relacions de poder.**

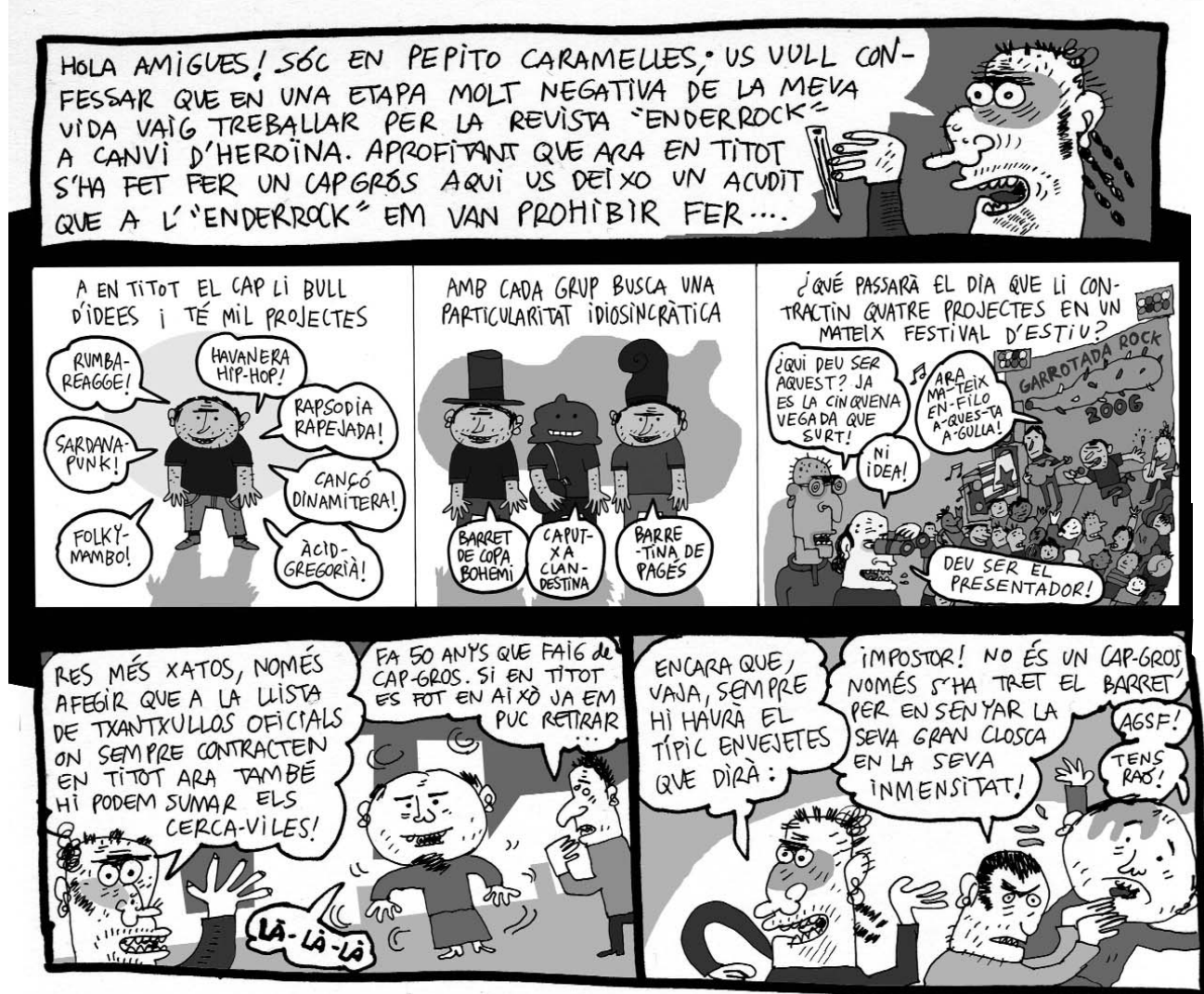
Per Wittig "dona" és una marca conformada al llarg d'una història la qual és una història d'opressió. És una marca que treballa de manera similar a la noció de "raça" desenvolupada durant l'època de l'esclavitud ja que aquesta reinterpreta en funció d'un poder uns trets físics neutrals(11). Comparant els conceptes de "sexe" i de "raça" Wittig conclou que allò que creiem que som en funció de la percepció física que tenim ("home" o "dona"), és només una sofisticada construcció molt mitificada, una formulació imaginària que reinterpreta característiques físiques (tan neutres com altres però marcades pel sistema social) mitjançant la xarxa de relacions en les quals són percebudes. "Les lesbianes no són dones", deia Wittig, les lesbianes rebutgen ser dones, precisament és això, ella no accepta la necessitat imposada pel patriarcat d'habitar un cos físic i biològicament determinat. A la figura de "la lesbiana" dibuixada per Wittig, fracassa la lògica de l'opressió que consisteix en aconseguir que les persones arribin a ser, per elles mateixes i per les altres, tal i com l'opressor diu que són. Allò que la figura de "la lesbiana" de Wittig vol és evidenciar l'artificialitat i l'opressió de les marques sexuals. Així, tornem a un dels aspectes més positius de Wittig, tornem a la polèmica de les categories "dona" i "home". El rebuig a l'heterossexualitat. implica per ella, no voler ser una dona i no voler ser tampoc un home.

Per entendre la gran influència de Wittig hem de fer una ullada a posteriors investigacions feministes que inclouen l'anàlisi de categories com "sexe", "diferència sexual", "heterossexualitat", "gènere", "identitat de

gènere", ... i a feministes que insisteixen a realitzar una crítica interna a la tradició feminista. Entre aquests marcs teòrics hi trobarem el llegat de Wittig. Això és especialment evident en el cas de les elaboracions feministes de la filòsofa Judith Butler i Teresa de Lauretis(12), les quals han donat un nou impuls al pensament de Wittig dins del feminisme.

Notes

1. Simone de Beauvoir (París, 1908-1986) novel·lista francesa filòsofa existencialista i feminista. Les seves obres ofereixen una visió summament reveladora de la seva vida i el seu temps. Entre els seus assajos escrits cap destacar El segon sexe (1949), una anàlisi sobre el paper de les dones en la societat; La vellesa (1970), sobre el procés d'envelliment on critica apassionadament l'actitud de la societat cap als ancians, i La cerimònia de l'adéu (1981), on evoca la figura del seu company, Jean Paul Sartre.
2. Christine Delphy es redactora de *Nouvelles Questions féministes* i responsable d' investigaciones sociològiques del CNRS (Centro Nacional de Investigacions Científiques francès).
3. Feministes Revolutionaries fou un grup polític lèsbic separatista.
4. Wittig, Monique. *El pensamiento heterosexual*. Editorial Egaes. Madrid. 2005
5. Beltran, E; Maquieira, V. *Feminismos*. Debates teóricos contemporáneos. Alianza Editorial. Madrid. 2005
6. Brunch, C. *Learning from Lesbian Separatism*. M.S., novembre de 1979
7. Brunet, A. i Turcotte, L. "Radicalisme et Séparatisme", *Amazones d'hier, lesbiennes d'aujourd'hui*, vol. IV, núm. 4. 1986
8. Wittig, Monique. "No se nace mujer". A *El pensamiento heterosexual*. Editorial Egaes. Madrid. 2005
9. Referent al separatisme i a la pràctica política com a posició personal enfront a constants questionaments evidents, l'especificitat del feminisme organitzat en grups no mixts respon a una estratègia per trencar amb els rols de gènere construïts socialment. Ja que malgrat anhelar la supressió dels gèneres aquests evidentment existeixen i les relacions que d'ells se'n deriven tenyeixen també, tot tipus de pràctiques polítiques. Sense aquesta especificitat l'efectivitat de la lluita antipatriarcal no implicaria el mateix per les mateixes dones ni tampoc, pel seu entorn mixt.
10. Wittig, Monique. "No se nace mujer". A *El pensamiento heterosexual*. Editorial Egaes. Madrid. 2005 no se nace mujer
11. Això mateix denuncia Colette Guillaumin a *Race et nature: Système des marques, idée de groupe naturel et rapports sociaux*, Wittig es recolza en ella i en fa la comparativa amb el sexe-gènere.
12. Teresa de Lauretis és profesora d'Història de la Consciència a la Universitat de Califòrnia. Fou la primera en apuntar i referir-se al terme tant usat avui dins del feminisme: queer

PEP I TOTS-2007

ADN Borredenc!

SÍ, AMIGUES DEL PÉSOL, LA DEMÈNCIA JERÀRQUICA TÉ TIPISMES LOCALISTES BASTANT ACCENTUATS. FIXEU-VOS SI NO EN EL POCA-PENA DEL CAPITÀ GENERAL JOSEP MANSO I SOLÀ, LAMENTABLE NOBLE I MILITAR DE BORREDÀ...

NO US PASSEU AMB MI, ESGARRIA-CRISTOS!

.. QUE EN VERDAGUER EM VA FER UN POEMA TOT CEGO D'ABSENTA.

I COM UN ALTRE BORREDENC BORDEGASSIÀ L'IMITA EN ELS SEUS DELIRIS XULESCOS FOTENT SE DE LA GENT DEL POBLE.

SÓC EN JOAN ROMA CUNILL. PASSEU-ME LES VOSTRES DENÚNCIES QUE AIXÍ L'AJUNTAMENT ESTALVIARÀ EN PAPER DE VATER...

QUE INSUPORTABLE, PERÒ QUE SOSTE-NIBLE!

Tratado contra el método. Esquema de una teoría anarquista del conocimiento.

Paul Feyerabend

Madrid: Editorial Tecnos (2006) [original 1975]

Navarres, juny de 2007

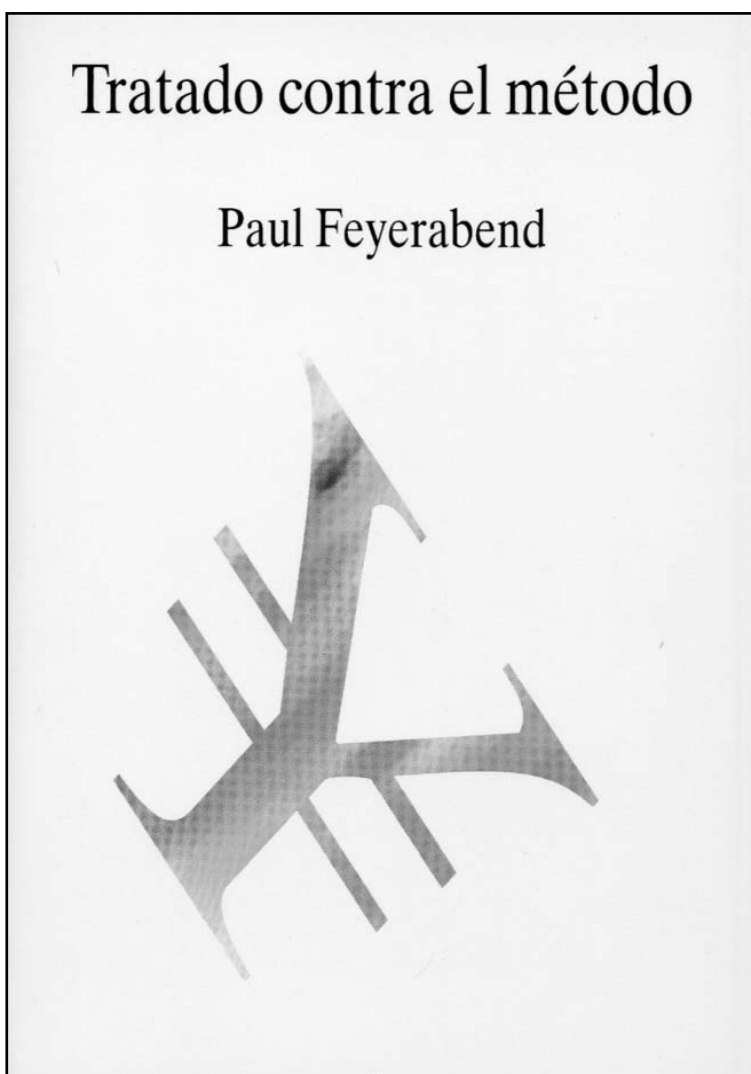
Hiram Gascoigne

Paul Feyerabend (1924-1994) ha estat qualificat sovint des d'"anarquista epistemològic" fins a "el pitjor enemic de la ciència" com a resultat de la publicació d'aquest llibre, que va començar com un debat amb el també anarquista i filòsof de la ciència Imre Lakatos. Se l'etiqueti com se l'etiqueti el cert és que la seva prosa, plena de sàtires i cinismes, és sens dubte una de les crítiques més explosives a la pràctica i la metodologia científiques i, consegüentment, al conjunt de la ciència positivista i autoconsiderada com a objectiva.

Feyerabend sosté que la major part de la recerca científica mai s'ha desenvolupat seguint un mètode racional i objectiu, malgrat que des de l'àmbit científic i acadèmic es digui fer-se així. Per argumentar-ho examina amb molt de detall el procés d'investigació i els mètodes que va utilitzar Galileu per a defensar la revolució copernicana en el camp de la física (una part del llibre que pot fer-se molt dura de seguir per aquells que no estem avesats a la física). De totes maneres les conclusions a les que arriba són clares: que l'èxit obtingut no depèn d'una argumentació científica racional sinó d'una barreja de subterfugi, retòrica i propaganda. Tot i que en el llibre no hi para la suficient atenció, a això caldria sumar-hi la influència que exerceixen els contactes polítics i econòmics entre el científic i els individus que ostenten el poder en el lloc on es desenvolupa tal investigació. En el que podria dir-se que és la segona part del llibre, l'autor examina i critica les construccions de la filosofia de la ciència més recents en el moment d'escriure'l: el "racionalisme científic" de Karl Popper i la metodologia reformista d'Imre Lakatos. Sintèticament la crítica de Feyerabend s'estructura en quatre elements principals: el pluralisme metodològic, l'oposició a la raó com a font de progrés, la incommensurabilitat, i la crítica del criteri de demarcació científica.

En tot cas en aquest llibre s'afirma que l'anarquisme, entenent-lo aquí no com a ideologia o teoria sinó com a manera de fer, d'actuació i expressió i com a forma de pensament (o com diria l'autor, més proper al dadaisme que no pas a l'anarquisme dogmàtic), ha de substituir al racionalisme en l'epistemologia i en la producció de coneixements. En aquesta direcció es proposa que el progrés intel·lectual tan sols pot aconseguir-se posant l'èmfasi en la creativitat, la llibertat i els desitjos i intuïcions de l'investigador, més que no pas en un mètode rígida i l'autoritat moral i ideològica de la ciència.

Més d'un quart de segle després de ser plantejades aquestes qüestions, la institució científica, per raons òbvies, les continua rebutjant. Però com passa molt sovint, el sistema capitalista s'encarrega d'apropriar-se de les propostes, o només d'unes parts concretes, procedents dels àmbits antagonistes. I en aquest sentit els teòrics del capitalisme cognitiu (de la societat de la informació), entre els quals Richard Florida, han lligat la creativitat i llibertat dels investigadors amb la producció de coneixements i tecnologia en el marc l'economia neo-liberal.

Acceptada a tràmit la demanda contra l'Ajuntament de Berga

Ha estat admesa a tràmit la demanda contra l'Ajuntament de Berga per part de 20 de les 22 persones multades arrel dels actes culturals, lúdics i reivindicatius que el passat 30 de setembre de 2006 es van celebrar a la plaça de les Fonts.

La vista del recurs es celebrarà el 24 d'abril a les 10 h. al jutjat contenciós administratiu número 8 de Barcelona.

Agenda

BERGA

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat de Berga presenten l'exposició:

La Revolució Llibertària

Exposició elaborada per la Confederació General del Treball (CGT) i la Fundació Salvador Seguí.

Vestíbul del Teatre Municipal de Berga del dilluns 28 de gener al diumenge 3 de febrer.

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Dijous de 19 a 21h (assessorament jurídic gratuït)
Kafeta (amb futbolín i preus populars !!)
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

Tallers (gratuïts)
Iniciació a la guitarra, dimecres de 20 a 21h

HORARIS CSO LA TREMENDA
Cada divendres a partir de les 22h... Kafeta Tremenda!

HackLab Manresa- Dia i hora: tots els dilluns de 8 a 10 del vespre- Lloc: CSO La Tremenda

HORARIS CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
C/ Del Balç num 4

Dissabtes tarda de 18:00 a 21:00

HORARIS ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ
C/ Pinsania s/n (cal corneta)

De dilluns a divendres de 19:00 a 21:00

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Parlem amb Joni de Ràdio Bronka sobre les ràdios lliures

Avui estem amb el Joni un company que de fa anys col·labora amb varies ràdios lliures i s'encarrega de coordinar la comissió tècnica de Ràdio Bronka.

Ràdio Korneta no hagués estat possible sense la col·laboració dels companys de Ràdio Bronka de Barcelona i per això hem volgut parlar amb una de les persones amb més experiència en ràdios lliures i comunitàries de casa nostra.

“Una ràdio lliure és una experiència vital de no delegació aplicada a la comunicació, fes-ho tu mateix”

Berga, desembre de 2007

Pep i Tu

Hola Joni, què són les ràdios lliures o comunitàries?

Són una eina de comunicació per practicar la "teòrica" llibertat d'expressió. Un mitja per a la creació artística i la difusió de idees.

N'hi ha moltes?

A Catalunya va començar la primera ràdio lliure de l'estat espanyol durant l'anomenada transició, a l'any 1977, concretament era Ràdio Maduixa a Granollers. Actualment a Catalunya hi ha vuit ràdios que emeten per FM. A la resta d'Espanya són aproximadament a unes 35 o 40. D'altra banda, cal tenir en compte que també hi ha molts d'aquests projectes a França, Itàlia, Brasil, Canadà, Argentina, etcètera. A Sabadell ara també hi ha una nova ràdio, es tracta de Ràdio Trama al 91.4 de la FM que va començar a emetre pocs dies després que Ràdio Korneta a Berga.

Costa molt tirar endavant un projecte de comunicació, cultural, informatiu, comunitari i autogestionat com és una Ràdio Lliure?

El que costa depèn del compro-

mís i ganes de fer feina de la gent que la fan i que hi participen, la ràdio necessita que facis feina a diari, se ha de ser constant actualment amb les aplicacions informàtiques es molt més senzill, fa deu o vint anys es tenia molta més feina.

Quines són les principals virtuts i avantatges d'un projecte com aquest i quines les principals dificultats?

Les avantatges són poder treballar amb llibertat sense regir-se per les directius del mercat, dificultats són les traves que ens posa el sistema capitalista en tots els àmbits però aplicats, en aquest cas, a la ràdio, a vegades dediques més temps a aconseguir diners per continuar i millorar la ràdio

que a fer comunicació i creativi-

tat radiofònica. Una altra dificultat és la falta de mitjans econòmics per poder tenir cobertures radiofòniques més grans, poder posar repetidors, etcètera, ja que la resta d'emissores de ràdio emeten amb potències molt grans i fan que no se'ns escolti en alguns llocs. Llavors o lluites amb les mateixes armes i et fas respectar o se't mengen.

A Berga a nascut Ràdio Korneta, una ràdio lliure que podem escoltar a l'Alt Llobregat. Quins consells donaries a les persones que l'han impulsat?

Feia 15 anys que no començava cap ràdio lliure nova a Catalunya, que vagin fent poc a poc "sin prisas pero sin pausa", la feina de formigueta a diari és la

que dona resultats, que donin veu a través de la ràdio als col·lectius socials de base i mantinguin sempre la independència, que no es casin amb ningú i que es prenguin amb seriositat el que fan. Les ràdios lliures no han de competir amb les altres ràdios són realitats diferents però això no vol dir que un mitja alternatiu tingui que ser "cutre" i fet només pel "gueto" o la "peña", es poden fer moltes coses amb pocs mitjans i imaginació.

També recordar que ens pot escoltar qualsevol persona de qualsevol edat i pensament i que quan tracten un assumpte hem de tenir en compte que els radioescoltes no tenen perquè saber del que estem parlant, fer sempre una petita introducció d'allò del que es parlara.

Per què val la pena afegir-se a un projecte com és una ràdio lliure?

És una experiència vital de no delegació aplicada a la comunicació, fes-ho tu mateix, l'oient pot participar en un moment donat amb la seva opinió, truncant per telefon, la ràdio és un mitja que fa molta companyia a les persones i pots escoltar-la fent altres coses. L'anonimat de l'oient crea moltes complicitats.

Vols afegir alguna altra cosa?

Doncs sí, fer una crida a la participació: fent programes de ràdio i també en la creació de ràdios lliures. Molta gent es queixa de que els mitjans estan controlats pel poder però si no fem res per canviar-lo i continuem escoltant radio3 o icatfm o la resta d'escombraires i ràdio fórmules comercials on tot lo que es diu i la música que sona ho fa condicionat pels diners dels anunciant o pels interessos dels polítics de torn i d'aquesta manera tot continua igual. Es podrien crear ràdios lliures a cada comarca, mira de fet ara a Barcelona som un grupet que podem donar suport tècnic a qui s'animi a tirar endavant un projecte de ràdio lliure.

Contra el maldecap...

Escolta Ràdios lliures!

Ràdio Bronka
www.radiobronka.info
104.5 (Barcelona Nord, Badalona, Gramanet)
104.45 en proves (Hospitalet, Espluges...)

Radio Línea 4
www.radiolinea4.net
103.9 (Barcelona Nord)

Ràdio Contrabanda FM
www.contrabanda.org
91.4 Barcelona

Ràdio Pica
www.radiopica.net
96.6 (de 14 a 24 h) Barcelona

La Tele .canal 52 UHF
http://www.okupemlesones.org

